



Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №98 (123) СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 2020 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»

<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>
<https://www.facebook.com/dptnzvmvpu> <https://www.facebook.com/groups/vmvpusport>

Єдина Країна

Єдина Страна

Зі святом 8-го Березня!

Роль жінок у суспільному житті з кожним роком зростає. Вони беруть участь у всіх сферах діяльності, там, де в недалекому минулому їх взагалі не було. Нарівні з чоловіками, не зважаючи на труднощі, виконують свої обов'язки – сумлінно, творчо, відповідально.

Освітня галузь – одна з таких, де працюють чимало жінок. Галузь надзвичайно важлива для розвитку держави. Жінки, незважаючи на недооцінку своєї праці, успішно виконують покладені на них обов'язки в плані навчання та виховання молоді, підготовки їх до великого життя. Біля ста жінок працює і у нашому освітньому закладі.

Вони є рушійною силою, з великим творчим потенціалом, який впевнено долає труднощі й з оптимізмом формує майбутнє. Дуже хочеться поваги до них від наших вихованців, батьків, адже праця їхня не з легких. У переддень Жіночого свята бажаємо: хай збудуться Ваші мрії, реалізуються Ваші задуми, більше оптимізму, любові, доброти, розуміння від учнів.

За Вашу святую працю достойної оцінки від держави!
Миру нам усім, здоров'я, міцного Вам, Вашим рідним та близьким!

Хай усім щастить!
Зі святом!

Директор ДПТНЗ
«Вінницьке МВПУ»
О.Д. Дмитрик

III ЕТАП ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ОЛІМПІАДИ З ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

З метою стимулювання творчого самовдосконалення учнів, зацікавлення їх у поглибленому вивченні інформаційних технологій, виявлення та розвиток обдарованих учнів, 8 лютого 2020 року на базі Державного професійно-технічного навчального закладу «Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище» проводився III етап Всеукраїнської олімпіади з інформаційних технологій серед учнів Вінницької області та міста Вінниці.

Всього участь взяли 164 учасники, які здобули перемогу на

попередніх етапах цього змагання. Наш навчальний заклад представляли переможці II етапу Явгустин Нікіта, учень групи №13 (підготувала викладач Щербанюк Л.О.) і Кисліцин Віталій, учень групи №45 (викладач Стець І.І.).

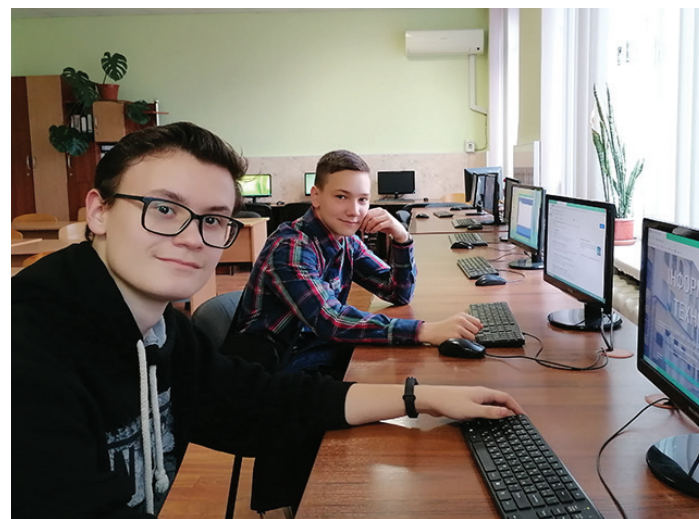
Олімпіади цікаві тим, що потребують знань, які виходять далеко за межі програми. Вони формують вміння організувати свій час так, щоб встигати все. Зосереджувати увагу тільки на потрібній інформації. Нелегким випробуванням виявилася в цьому році олімпіада. Ряд форс-мажорних обставин: вимкнення світла, зависання комп'ютерної

техніки заважали учасникам сконцентруватися і показати якомога кращі результати.

Проте в таких умовах наш учень Явгустин Нікіта проявив наполегливість і посів 4 місце, поступившись лише учням з Подільського та Технічного ліцеїв.

Тож, привітаємо Нікіту та побажаємо успіхів, натхнення, ніколи не зупинятися на досягнутому, не розчаровуватися, якщо не здобуто бажаного результату. Будь-який результат – це перемога, досвід, крок вперед.

Л.О. Щербанюк,
викладач спецдисциплін



ВІВАТ, ФЕСТИВАЛЮ!

13.02.2020 року у МПМ «Зоря» відбувся фестиваль-конкурс студентської творчості, гумору і креативу серед команд коледжів міста Вінниці. Організатори заходу: Вінницький міський Палац мистецтв, Департамент культури та Відділ молодіжної політики ВМР.

Майже в трьохгодинній безкомпромисній боротьбі журі фестивалю визначило номінантів і переможців. Кращими у відеовізуалізації серед коледжів міста стало наше рідне Вінницьке МВПУ, виборовши перемогу у сильних

суперників.

Команда «Sub_Street» гідно представила наш заклад. Інтелектуальний гумор, креативні танці та жартівлива студентська пісня приємно вразили глядачів та організаторів дійства. Виборовши перемогу у номінації «Краще відео і спецефекти», ми вкотре довели, що наш заклад є одним із найкращих і серед коледжів.

Щиро вітаємо усіх учасників команди. Ви супер!!! Яскравих вражень та незабутніх перемог!

Січкоріз Н.П., завідувач бібліотекою

КОНКУРС ФАХОВОЇ МАЙСТЕРНОСТІ З ПРОФЕСІЇ «АГЕНТ З ПОСТАЧАННЯ»

24 лютого 2020 р. у ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» за участю майстра виробничого навчання Колесник Н.А., викладачів спеціальних економічних дисциплін Гавриш Н.Л., Козачок А.В., Петрової В.О. і Шафорост Т.М. та учнів Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища відбувся традиційний конкурс фахової майстерності з професії «Агент з постачання».

Конкурс проводився з метою впровадження нових форм і методів у процес набуття майбутніми робітниками професійних компетенцій, переходу на якісно новий освітній рівень підготовки фахівця, популяризацію та підвищення престижу товарознавчих та комерційних професій, сприяння творчому та інтелектуальному розвитку молоді, підвищення рівня фахової майстерності та професійно-практичної підготовки учнів.

У конкурсі взяли участь 16 учнів

I-II курсу груп 15, 25 та 23, зокрема: учні груп №15 (Осадчук А., Кравченко В., Перестяк А.), №23 (Василишена Л. Грищенко А., Ковпак А., Кариченська А., Керничанська Д., Стецюк А., Шуляк Н.), №25 (Іващук А. Катунцевська Н., Миланко В., Яремчук А. Карпова А., Задорожна У.).

Конкурс проходив у два етапи (теоретична і практична частина). Завдання були підготовлені відповідно до планів і програм навчального курсу викладачами спеціальних економічних дисциплін Шафорост Т.М., Гавриш Н.Л., Козачок А.В. та Петровою В.О.

Переможцями конкурсу стали: 1 місце – Миланко В. (група 25), 2 місце Стецюк А. (група 23), 3 місце – Осадчук А. (група 15), Катунцевська Н. (група 25).

Переможці та номінанти конкурсу фахової майстерності запрошені на Свято обдарованої молоді. Вітаємо з перемогою!

Гавриш Н.Л., голова МК економічних дисциплін

УКРАЇНЦІ ЗА ПАСПОРТОМ ЧИ НАТОВП БЕЗ ДУШІ?..

Помилуй їх, Господи, бо не відають, що творять.

Біблія

Світ тримається на любові. Це святе почуття пробуджує у людини відповідальність за свої помисли, дії та вчинки, формує здатність на велику самопожертву заради тих, кого любить.

На мою думку, любов до ближнього – це невечернє джерело людської величі. Людність, милосердя, співчуття, добро, толерантність – не мають географічних кордонів, не діляться на області. І не потрібно наголошувати, що у одній області живуть патріоти, а в іншій зрадники. Є просто люди, які саме сьогодні здатні допомогти, підтримати, не залишити в біді, бути милосердними чи навпаки.

На жаль, у наш час збільшується та частина «патріотів», які тільки й чекають слушного часу, щоб облили брудом кожного, хто має іншу думку або взагалі її має. Вони «побивають камінням» будь-кого, хто дивиться не в той бік чи становить фіктивну небезпеку...

Можливо, до таких нікчемних проявів потрібно жорсткіше ставитись органам державної влади, тому що гарант державного суверенітету, державна влада і правоохоронні органи повинні забезпечувати порядок та доносити важливу інформацію до людей правдиво і вчасно!

Аналізуючи ситуацію «Стоп коронавірус» легше повірити в те, що в натовпі протиправно діяли підставні злочинці, у штучне нагнітання паніки та підбурювання до протиправних дій, ніж усвідомити, що вчинки людини можуть бути такими ганебними.

Все можна було б списати на владу, політику і навмисне

підбурення... Але безглузді заяви горе-діячів лягли на сприятливий ґрунт недовіри до системи охорони здоров'я в нашій державі, інформаційний вакуум, нечувану жорстокість, відсутність культури поведінки та елементарної людяності деяких «українців».

Про страшний коронавірус та сотні померлих від хвороби згадувалось у кожному випуску новин. Обурені вигуки під час протестів вказували на нерозуміння ситуації та відсутність необхідної інформації щодо безпеки проживання в одному населеному пункті з евакуйованими. Деякі «українці за паспортом» проявили найгірші сторони своєї сутності.

В історії кожної нації є часи, коли їй доводиться складати складний іспит і відповідати на життєво важливі питання. Ми – є? Чи нас немає? Ми натовп, чи згуртований народ? Ми стадо, чи ми – нація?! Ми мешканці, чи громадяни?..

Володимир Зеленський:

«Я маю надію, що подібна ситуація більше ніколи не виникне. А для цього ми всі повинні зробити належні висновки: працювати над собою, над своїми думками та вчинками, змінюватись на краще, бути милосердними і толерантними. У будь-якій ситуації пам'ятати, що всі ми – ЛЮДИ!»

Україна була! Є! І буде!!!

Я свято вірю у її майбутнє!

І в житті, як на полі мінному,

Я просила в цьому сторіччі

хоч би той магазинний мінімум:

— Люди, будьте взаємно ввічливі!

І якби на те моя воля,

написала б я скрізь курсивами:

— Так багато на світі горя,

люди, будьте взаємно красивими!

Ліна Костенко

**Казімірська Марія,
учениця групи №16**

КОНДИТЕРСЬКЕ МИСТЕЦТВО – ГАРМОНІЯ СМАКІВ І ТЕХНОЛОГІЙ

Кондитер - це чарівник, який створює казку з тіста, крему, шоколаду... З-під його рук виходять справжні шедеври мистецтва, якими тільки можна захоплюватися!

Професія кондитер - складна і потребує не лише естетичного смаку та художніх здібностей від робітника, але й багатьох знань та вмінь, зусиль, напруження, натхнення, творчого пошуку.

Щоб досягти високого рівня, кондитер має бути наполегливим у досягненні високої мети, емоційним, але стриманим, рішучим і відповідати за рівень та якість своїх виробів.

25 лютого 2020 року в нашому навчальному закладі відбувся конкурс фахової майстерності за професією «Кондитер». Участь узяли учні III курсу групи №5 – Король Карина, Ротова Ліза, Слуцька Анастасія та Приходько Юлія (майстер в/н Тишкунь Н.П.) та групи №24 – Іваніна Юрій, Зінько Олег, Сошинський Володимир та Цюсьмак Кирил (майстер в/н Олійник Л.М.).

Метою конкурсу було виявлення знань, практичних здібностей та навичок учнів-кондитерів, їхньої майстерності та креативності.

Програмою конкурсу було передбачено: теоретичний тур, розв'язання тестових завдань, практичний тур, виготовлення торта «Весняна феєрія».

Завдання практичного туру учасники виконували в кондитерській майстерні. Основними критеріями при оцінюванні робіт конкурсантів були: організація робочого місця, зовнішній вигляд, дотриманням правил техніки безпеки, охорони праці, санітарії та гігієни, оригінальність, інновації в приготуванні, гармонійність у підборі



кольорів, презентація виробів.

За результатами конкурсу:

I місце посіла Ротова Ліза, учениця групи №5, II місце розділили Сошинський Володимир, учень групи №24 та Король Карина, учениця групи №5, III місце посіла Слуцька Анастасія, учениця групи №5.

Кондитер створює дуже багато робіт кондитерського мистецтва на всі випадки життя, це вимагає як художньо таланту, так і якісного приготування виробів. Кондитери повинні вміти працювати ефективно і самостійно, виявляти ініціативу, при цьому не забуваючи про якість продукції, санітарно-гігієнічні правила й стандарти безпеки. Саме так проявили себе ці учні, їхні торти - витвори мистецтва. Хочу від свого імені та керівництва навчального закладу подякувати та привітати всіх конкурсантів. Побажати, щоб у подальшому ваша професія приносила лише одне задоволення та смачні й приємні моменти. Творчих успіхів!

**Прядун В.С.,
голова МК «Кухар. Кондитер»**

ЛАСКАВО ПРОСИМО ЧИ «БИТВА ПІД ПОЛТАВОЮ»

Нещодавно містечко Нові Санжари на мапі України нічим не вирізнялось, багато хто навіть не чув про нього, але 20 лютого 2020 року вся країна спостерігала за подіями, що відбувались у місті.

Саме 20 лютого нарешті українською владою евакуйовано людей з китайського міста Ухань. Серед евакуйованих 45 наших співвітчизників і 27 іноземців, серед яких китайців немає. Нагадаємо, що місто Ухань стало осередком розповсюдження коронавірусу. З'ясувати, звідки або ким було перенесено вірус на часі ми не можемо, але час покаже.

Тижні, що люди перечікували у Китаї, для них були неймовірно довгими: вони чекали на літак, який зможе повернути їх на Батьківщину. Багато країн змогли вивезти своїх громадян раніше, і от настав цей час для українців. Проходячи медико-санітарний контроль у Китаї, трьох українців на борт літака не пустили, решта контроль пройшли. 17 годин у небі, 2 посадки для дозаправки, 9 кіл над країною – таким був шлях на Україну, довгоочікуваний і бажаний. Під час польоту в пасажирів неодноразово виміряли температуру тіла, оглядали, ознак вірусу не виявлено. З харківського аеропорту людей під охороною нацгвардійців повезли за 150 км на Полтавщину. Люди знесилені, але усміхнені, склали з рук сердечка, щасливі, що повернулися додому. Аж раптом ейфорія закінчується, натовп невдоволених місцевих (і не тільки) мешканців агресивно накидалися на автобуси, камінням жбурляли у вікна машин. Що це? Гостинність українців чи чергова битва під Полтавою? Аж вивозили з Китаю наших співгромадян, вони ж люди, а не вірус. У Китаї, де тих, хто одужає, хворих рахують на десятки тисяч паніки немає, люди чітко слідуєть вказівкам медиків.

Щодо остраху вірусу, можна було б зрозуміти, але якщо слідувати правилам без-

пеки, то під час епідемії (на даний час грипу на Україні) не слід збиратися великими натовпами. І що найстрашніше, місцеві мешканці зібрались не через власні переконання, їх підбурили напередодні смс-повідомленнями з залякуваннями, під час сутички їх «підігрівали» алкоголем. То що ж, ми, українці, починаємо перетворюватись на керований кимось натовп?

Те, що можна швидко підняти український народ, показали нам події 2014 року, я пишалась тим, що у нас є дух, прокинувся патріотизм, на балконах будинків майоріли прапори нашої держави. Іноземці приїздили добровольцями захищати українські землі, а сьогодні що сталося з нами? Чому декілька тижнів тому не збиралися натовпи для вимог врятувати людей, що стали «заручниками» ситуації у Китаї. Так, на згадку приходять прислів'я: «Моя хата скраю, я нічого не знаю». Іноді соромно, тому що цим прислів'ям характеризували сутність українців.

Хочу нагадати, що шляхи передачі вірусів є різні: повітряно-крапельний, контактний, через їжу, через кров. Мислячі люди розуміють, що повітряно-крапельний шлях один зі складних у приборканні вірусів. Швидкість розповсюдження велика. Переглядаючи телерепортажі журналістів прийшла думка, адже скоро весна і повертатимуться з теплих країв птахи, їм що також перекинуть шляхи, в океані течію перекинуть.

Для роздумів нагадаю, що, наприклад, у Вінниці розташовані обласний тубдиспансер, клініка для ВІЛ-інфікованих, але на життя мешканців міста це не впливає. Життя вирує, молодь розважається, діти підрастають, покоління змінюються одне за одним.

Люди, давайте будемо добрішими, толерантнішими і тоді життя стане більш барвистим!

**Задорожна Р.А.,
викладач спеціальних дисциплін**

«ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА»

В Інтернеті все на відстані витягнутої руки.

Треба тільки знати, як витягнути руку.

Януш Вишневський

В Інтернеті всього три біди: дурні, віруси і спам.

Інтернет-технології стали звичною частиною життя дітей і молоді. Сучасна людина взаємодіє з ІТ-пристроями постійно – на навчанні, роботі, дома, у машині, кав'ярні й навіть у трамваї чи парку. Невміння працювати з комп'ютером і орієнтуватися в Інтернет-просторі в сучасному суспільстві можна порівняти з невінням писати й читати. Комп'ютер є не тільки розвагою, але й засобом спілкування, самовираження та розвитку. Ми навіть не усвідомлюємо той факт, що багато в чому залежимо від працездатності цих вартісних шматків кольорового металу.

Використання всевітньої мережі та нових технологій сьогодні супроводжується низьким рівнем культури безпеки, збільшенням онлайн користувачів і залежністю від цифрової інфраструктури, поширенням небажаного контенту, розвитком кібер-шахрайства, витоками інформації, втратою даних, несанкціонованим доступом до інформації. З розширенням можливостей в онлайн зростають і ризики. Що може статися в реальному житті через безтурботну віртуальну поведінку?

Саме з метою вдосконалення інформаційної обізнаності, прищеплення учням любові до обраної професії, розвитку професійних знань, вмінь і навиків у сфері інформаційної безпеки, залучення якнайбільшої кількості учнів до позаурочної роботи, пов'язаної з інформаційними технологіями, з 9.12.2019 р. по 20.12.2019 р. були проведені заходи в рамках декади МК «Спеціальних інформаційних дисциплін» на тему: «Інформаційна безпека».

Протягом декади кожен мав можливість ознайомитись із основними проблемами інформаційної безпеки та підвищити рівень власної інформаційної обізнаності.

Життя кожного з нас можна уявити, як гру з нескінченною боротьбою, вирішенням проблем та завдань заради досягнення заповітних цілей. Тому у рамках декади були проведені різні цікаві ігри, вікторини, конкурси фоторобіт, виховні заходи, міжнародна година коду, всеукраїнські онлайн олімпіади та конкурси, участь у яких взяли учні, що навчаються за різними професіями. Отож, у цій статті хочеться відмітити найкмітливіших, найактивніших та найнаполегливіших.

Стати професіоналом своєї справи цілком реально. Таких фахівців цінують роботодавці і партнери, адже імідж компанії формується базуючись на роботі персоналу. З метою пошуку учнів, що найпрофесійніше володіють «сліпим десятипальцевим» методом набору тексту,

викладач Черниш Т.М., майстри виробничого навчання Лукашенко М.М., Гнатюк О.М. провели конкурс «Професіонал своєї справи». Цьогоріч у змаганнях взяли участь 27 найкращих знавців «сліпого десятипальцевого» методу друку. Найкращими стали: I місце – Щербатий Дмитро, учень групи № 13 (377 знаків за 1 хв.), II місце – Вакарчук Артем, учень групи № 44 (322 знаки за 1 хв.), II місце – Корольов Андрій, учень групи № 4 (302 знаки за 1 хв.), III місце – Снідевич Дмитро, учень групи № 10 (292 знаки за 1 хв.), III місце – Маланчук Олександр, учень групи № 4 (286 знаків за 1 хв.), III місце – Фіглярський Ілля, учень групи № 7 (263 знаки за 1 хв.).

У рамках декади відбувся конкурс фоторобіт «Світ через об'єктив». Для участі у конкурсі приймалися креативні авторські фотороботи. Допускалася будь-яка графічна обробка власних фото, крім використання готових шаблонів. До участі були запрошені всі бажаючі. Протягом декади учні мали можливість переглядати презентації з усміяними роботами на телевізійних екранах училища та у групі Facebook «ВМВПУ фотоконкурс» та в Instagram [vmpu_foto_contest](#).

Журі конкурсу, серед яких графічний дизайнер Стець О.А. та фотограф Стець Є.А. обрали найкращих у п'яти номінаціях.

Номінація «Портрет»

I місце – Гоголева Маша, учениця групи №10, II місце – Бабій Яна, учениця групи №10, II місце – Паранюк Катерина, учениця групи №12, III місце – Баймуратов Рустам, учень групи №22.

Номінація «Міський пейзаж»:

I місце – Баймуратов Рустам, учень групи №22, I місце – Заїчко Руслана, учениця групи №3, II місце – Василькова Марина, учениця групи №22, II місце – Дідух Назар, учень групи №22, III місце – Токайчук Богдан, учень групи №22, III місце – Трофимова Сабрина, учениця групи №9.

Номінація «Чарівність природи»:

I місце – Абдуллаєва Олена, учениця групи №16, I місце – Баймуратов Рустам, учень групи №22, II місце – Василькова Марина, учениця групи №22, II місце – Кисліцин Віталій, учень групи №45, II місце – Слюсар Денис, учень групи №39, III місце – Філімоненко Єлизавета, учениця групи №6, III місце – Фрасинюк Станіслав, учень групи №39, III місце – Броватий Віталій, учень групи №39.

Номінація «Анімалістичний стиль»:

I місце – Філімоненко Єлизавета, учениця групи №6, II місце – Бабій Яна, учениця групи №10, III місце – Дідичук Анастасія, учениця групи №3, III місце – Гаврилюк Анастасія, учениця групи №6.

Номінація «Моменти життя»:

I місце – Баймуратов Рустам, учень групи №22, II місце – Заїчко Руслана, учениця групи №3, III місце – Субботенко Вікторія, учениця групи №12, III місце – Хоца Яна, учениця групи №29, III місце – Кравець Андрій, учень групи №39.

На заключному заході декади «Інформаційна безпека» переможці конкурсу були нагороджені дипломами. Всі учасники конкурсу отримали іменні винагороди – сувеніри «гроші» («фотогенійки») з власними портретами.

16 грудня викладачем Бурою О.М. було проведено турнір з інтелектуальної ІТ-гри Alias серед учнів 1-3 курсів. Alias (Alias) – популярна командна гра сучасної молоді. Для перемоги треба максимально швидко пояснити своїй команді зазначені слова без використання однокорених. Чим більше слів вгадано – тим швидше команда просувається до перемоги.

Участь взяли 10 команд. Лідерами стали: група № 13 - I місце, група № 22 - II місце, група № 35 - III місце.

У нашому навчальному закладі 9 грудня викладачами Мельничук Л.В., Чорбою Т.О. та Бурою О.М. було організовано роботу трьох квест-кімнат із загальною темою «Ключ знань». Квест-кімната – вид інтелектуального активного відпочинку, який користується великою популярністю серед сучасної молоді. Команду із 2-5 чоловік зачінають у тематичній кімнаті, сповненій таємниць, головоломок та загадок. В учасників є певний час на те, щоб розгадати всі загадки, котрі приведуть їх до ключа від кімнати.

Командам груп №7, №35 та №4 необхідно було протягом 60 хв. виконати різноманітні цікаві завдання за напрямом «Кібербезпека», щоб у результаті скласти слово-код, яке і стало ключем для виходу з кімнати. Першими знайшла ключ команда групи №4. Другою вибралась з квест-кімнати команда групи №35.

17.12.2019 року відбулася інтелектуально-розважальна гра «Хто зверху?» за участю учнів групи № 22, яку підготувала та провела викладач Щербанюк Л.О.

Чоловіки чи жінки? На шляху до перемоги команди повинні були пройти п'ять конкурсів, кожен з яких оцінювався у 3 бали. Після кожного конкурсу зверху опинялись то дівчата, то хлопці! Посмішки, позитив і хороший настрій панували протягом всієї гри. Кожна команда гідно виконала всі поставлені перед нею нелегкі завдання, продемонструвала свої творчі та інтелектуальні здібності, але переможець має бути один, і цього разу перемогу здобули дівчата!

10 грудня викладачами Нагірною Т.В. та Кандибальським А.В. було проведено квест «Безпечний Інтернет». Дізнатись нове про безпеку в мережі мали змогу учні груп №4 та 35. Веб-квест «Безпечний Інтернет» покращив загальне розуміння в галузі використання Інтернету, підвищив обізнаність учнів про найбільш актуальні Інтернет-загрози, а також шляхи та методи протидії цим загрозам. Переможцями заходу стали учні групи №4.

Але не все учням сидіти за партами

і комп'ютерами! З метою популяризації фізичної культури та спорту, а також розвитку інформаційної обізнаності серед юнаків у спортивній залі навчального закладу викладачами Чорбою Т.О., Мельничук Л.В., Петелько В.В. та Петелько О.К. 19 грудня було проведено гру «Спортивний тріатлон». Участь взяли учні груп №35, №4, №7 або ж команди «Чорні капелюхи», «Білі капелюхи», «Сірі капелюхи». Перемогу вибороли: група №7 - I місце, група №35 - II місце, група №4 - III місце.

16.12.19 в групі №3 викладачем Фурман А.В. була проведена виховна година у формі конференції на тему «Безпечний Інтернет», на якій обговорювалися питання безпечного Інтернет-серфінгу.

Учасники конференції дійшли висновку: поки є можливість, не варто замінювати реальне спілкування з близькими і друзями на віртуал. Колись цього може так не вистачити. І жодна мережа ніколи не компенсує цього спілкування.

У рамках декади була проведена онлайн олімпіада «Ерудит». Учні відповідали на 20 питань різної складності. В олімпіаді взяли участь 58 учнів з чотирьох груп, а саме: група №3 – 23 учня, група № 16 – 13 учнів, група №10 – 15 учнів, група №45 – 7 учнів.

За результатами олімпіади переможцем стала учениця групи № 16 Дубчак Юля з сумою балів – 19. Друге місце посіли Барановська Вікторія (група №3), Довгань Юля (група №3) Снідевич Дмитро (група №10), Левкович Ігор (група №45), які набрали 15 балів.

Третє місце мають Волцький Олександр (група № 10), Заїчко Руслана (група № 3), Хмель Іван (група № 3), Ковтун Марина (група № 16), які набрали 14 балів.

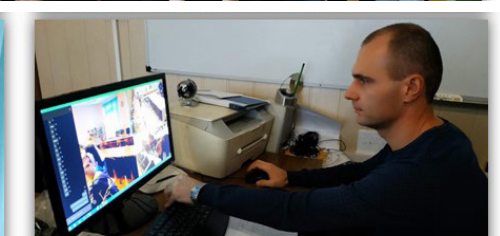
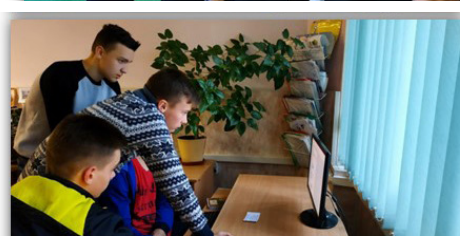
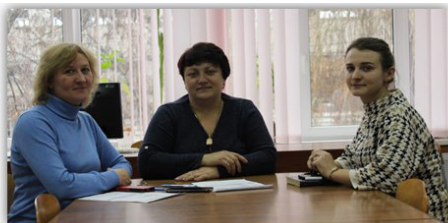
Цікавою для учнів була онлайн-вікторина «Кібербезпека», беззаперечною переможницею якої стала учениця групи №16 Олійник Лідія.

Протягом декади було проведено ряд виховних заходів під загальним гаслом «Вижити в мережі!»: виховні години на теми: «Безпечний Інтернет», «(Не)дитячі листування»; зустрічі учнів груп 3, 29 та 7, 35 із головою ради Подільського центру соціальних технологій Яцюк Оксаною Степанівною та старшим інспектором відділу протидії кіберзлочинам у Вінницькій області Департаменту кіберполіції Національної поліції України.

Сучасне життя навряд чи можна уявити без мережевих технологій. У майбутньому нас чекає щось нове і несподіване. А тому заходи, проведені в межах декади, якщо навіть не дають можливості бігти «попереду потягу», то, принаймні, сприяють активним крокам «у ногу з часом».

Щиро вітаємо переможців та всіх учасників конкурсів та заходів!

Мельничук Л.В., викладач спецдисциплін



МОЛОДЕ СУСПІЛЬСТВО І УКРАЇНА!



Молодь – це майбутнє нашої держави. Яка вона, сучасна молодь? Чим цікавиться, про що мріє? По допомогу ми звернулись до учнів ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ».

Моя Україна і Я ...

Я живу у чудовій країні – Україні.

Простори, якими володіє Україна, є просто безмежними і неосяжними. Тут багато різноманітних парків, заповідників, фонтанів, алей тощо.

Кожна пора року є особливою. Влітку пахне свіжоскошеною травою. Восени – дощами, які нагадують нам про те, що зовсім скоро потрібно буде набагато тепліше одягатися. Взимку повітря наповнене торжеством, люди перестають помічати те, що на вулиці похолоднішало, адже довкола витає святковий настрій. Напередодні Нового року всі починають вірити в чари і це прекрасно. Діти грають у сніжки, ліплять снігову бабу, спускаються з гірок, а кругом пахне свіжою випічкою. Весна – це пора, коли все навкруги пробуджується і від цього на душі стає дуже тепло і добре. Скрізь відчувається запах квітучих дерев і інших рослин. В цю пору року особливо красиво.

У нас в країні дуже красиві міста. Немає міста, яке б не славилось якоюсь архітектурною пам'яткою чи дивовижними краєвидами, наповненими кольоровими барвами, які несуть чарівність у наші серця. Кожна з таких пам'яток є особливою для всіх наших земляків, адже вони є свідками високої культури наших предків. Наприклад, по приїзді до Києва неможливо не побувати в Києво-Печерській лаврі, не помилуватися Золотими воротами княжого міста. Ці куточки дуже старовинні, але тим вони і приваблюють туристів. Такою красою і величиною не можливо не захоплюватися, адже побачивши їх, розумієш, що не обов'язково вирушати до далеких країв чи чужих країн, щоб подивитися на щось прекрасне і загадкове. Можна просто подорожувати Україною, оскільки у нас теж є безліч прекрасних місць, де кожному українцю варто побувати.

Окремо хотілося б сказати про тих людей, які написали чимало віршів та оповідань про рідний край. Це такі відомі постаті, як Т. Шевченко, Л. Костенко, Леся Українка, І. Франко, Г. Сковорода та багато інших. Твори їх не можуть залишити когось байдужим, адже це справжні шедеври, які донині вивчаються в школі і читаються всіма з великим задоволенням. Ці письменники, поети є справжніми майстрами слова, які розповіли нам, яка красива та багата була наша Україна, але при цьому і повідали про те, як їй було нелегко, скільки горя і страждань дове-

лося перетерпіти. На сьогоднішній день Україна робить впевнені кроки в Європу. Піднялись інфраструктура, ринок праці – це призвело до того, що в якійсь мірі у нас покращилось життя, але з цим і є проблеми, з якими ми боремось не перший рік. Цими проблемами є всім відома корупція, хабарництво та інші суспільні проблеми, але ми боремося з ними всіма силами і сподіваємось, що в майбутньому цих проблем стане менше.

Тому щиро хочеться, щоб всі українці пишалися своєю національністю, не забували про те, на якій землі вони виростили і де народилися їхні предки. Просто потрібно завжди з повагою ставитися до того, що маємо, і тоді всі люди будуть обов'язково щасливими.



**Кислицин Віталій,
учень групи №45**

Яка сучасна молодь?

Україна – це прекрасна держава з добрими та працьовитими громадянами.

На жаль, на сьогоднішній день наша країна перебуває у скруті. Прикладом цього є війна, яка триває на Сході, корупція, зниження рівня життя через нестачу заробітної плати або відсутність роботи. Але не тільки ці чинники гальмують розвиток України. Однією із важливих причин цього – байдужа молодь.

Одні дбають про свою країну, намагаються покращити її, а інші – навпаки, руйнують та байдуже ставляться до її майбутнього. Як не прикро, більшість молодих людей вважають перспективнішим вивчити іншу мову і виїхати з України за кордон. Причиною цього є економічний стан, що має низький рівень. Як наслідок – еміграція, байдуже ставлення до вивчення рідної мови та історії, забруднення навколишнього середовища та інше.

Усі вимагають від влади кращого рівня життя. Але якщо народ не буде підтримувати Україну, цікавитись її ста-

ном, дбати про неї, то одна влада змінити на краще нічого не зможе. Звичайно, є патріоти своєї держави, які дбають про свій народ, землю, захищаючи від загарбників на Сході. Завдяки їм наша держава ще міцно стоїть на ногах, у неї ще є світле майбутнє.

Також, однією з причин є корупція, байдужість та несправедливість влади. Через те, що державні службовці не виконують своїх обов'язків, намагаються нажитися на людях, наша країна недостатньо фінансується, не виконуються заплановані роботи, неякісним є виконання робіт, зменшується довіра громадян до влади.

Тому, на мою думку, для щастя не вистачає справедливого ведення справ з боку влади та посадовців, ліквідації корупції. Також не вистачає цілісності та єдності народу. Якщо українці будуть підтримувати один одного, дбати про нашу Батьківщину, боротися за справедливість, то й усі негаразди з часом минуть.

Не будьте байдужими до своєї неньки. Усе у наших руках, адже саме ми майбутнє України і тільки ми зможемо змінити наше життя на краще!



**Євсєєва Богдана,
учениця групи №9**

Що ми можемо...

Молодь України має величезні перспективи, але реалізувати їх можливо тільки маючи бажання, працю та наполегливість.

Адже саме молодь нині формує тренди і прогресивний напрям розвитку суспільства, генерує ідеї, які змінюють світ. Молоді люди, без зайвого пафосу, є не лише майбутнім, а й теперішнім будь-якої країни. Відкритість до всього нового та оригінальність мислення дають змогу молодому поколінню творити. Я вважаю, що для покращення розвитку суспільства в Україні на даний момент необхідно забезпечити всебічний розвиток інтересів громадян. Сьогодні триває війна, потрібно сприяти благодійній, волонтерській діяльності.

Крім того, як на мене, необхідно брати приклад з інших країн. Адже розбудова суспільства в Україні має орієнтуватися на європейські стандарти, забезпечення та захист прав і свобод людини. Бажання змінити на краще пенсійну реформу та гідну заробітну плату. Треба тільки докласти зусиль – і наша країна стане успішною. Адже у кожного з нас є така можливість. Кожен має сам усвідомити, що від нас самих залежить, якою буде Україна сьогодні і завтра.

Для великих змін у країні важлива командна робота та підтримка ініціатив самої молоді. Тож нехай кожен почне з себе! Станьмо патріотами, гідними грома-

дянами своєї неньки України!



**Кушнір Валентин,
учень групи №9**

Чи перспективно бути програмістом в Україні?

Відносно молода для нашої країни галузь, крім безпосереднього економічного ефекту, сьогодні стала важливим елементом творення сучасного іміджу держави.

Наразі на ринку праці спостерігається підвищений попит на програмістів. Професійних фахівців сфери інформаційних технологій явно недостатньо. Оскільки попит на програмістів значно перевищує пропозицію, роботодавці пропонують їм високі конкурентні заробітні плати. І така тенденція простежується в усіх країнах світу. Висококваліфіковані програмісти дуже цінуються, всі вони по праву вважаються успішними людьми.

У роботі програміста мене приваблює можливість працювати віддалено – не відвідувати офіс роботодавця і не витрачати особистий час на проїзд в транспорті. Адже час – це гроші, тобто обмежений ресурс, який необхідно витрачати економно і з користю. Саме з цієї причини я майже перестав грати в комп'ютерні ігри: шкода витраченого марно часу. Цікавлюся новими іграми, та й то з точки зору освоєння майбутньої професії. Вже через кілька років я планую створити власну комп'ютерну гру або сайт. Сподіваюся, в перспективі ця ідея буде реалізована, і мій ігровий сайт стане популярним.

У більш віддаленому майбутньому мрію створити програмний продукт, аналогів якому не існує. Мені дуже хотілося б стати новатором у сфері інноваційних технологій і створення комп'ютерних програмно-технічних засобів.

А поки продовжую старанно вчитися...



**Норовічук Максим,
учень групи №14
Підготувала Баланда Т. М.,
викладач іноземної мови**

ОДНА, ЄДИНА, СОБОРНА УКРАЇНА!

22 січня до конференц-зали нашого навчального закладу на урок Соборності були запрошені учні I курсу. Адже це знаковий день в історії нашої держави. У далекому 1918 році було проголошено незалежність Української Народної Республіки. А рівно через рік - 1919 року - об'єднання українських історичних земель у результаті проголошення Акту злуки УНР і ЗУНР.

Це не випадкові події, а наслідок об'єднавчого руху, що тривав на українських землях багато років. У складних умовах розподілу і перебування у складі різних імперій, ми, українці, змогли утворити єдину національну державу. Саме події 1918 та 1919 років є фундаментальними в історії нашого державотворення, але, щоб відстояти УНР, українцям забракло єдності і саме через



це боротьба за власну державу зазнала поразки.

Під час уроку Соборності учні перегорнули сторінки історії багатьох століть

- з перемогами і поразками. Згадали той час, де ми, українці, змушені були виборювати своє право на вільне життя і на самостійну Україну. Адже завжди знахо-

дилися ті, що були ворогами української волі, української соборності і української незалежності.

Питання єдності є чи не найактуальнішим у наш час, адже і сьогодні ми відстоюємо своє право на державність. А 22 січня - це свято, в умовах якого варто нагадати, що Крим - це Україна і Донбас - це Україна, й наша держава не зупиниться, поки не поверне захоплені країною-агресором території.

Тому День Соборності - нагадування про те, що сила нашої держави в єдності українських земель. Ця подія змушує нас жити не лише спогадами про славне минуле, а й засвоювати уроки. Україна потребує нашої виваженості і мудрості. Ми - одна нація. Одна Батьківщина. Одна Україна.

Бережок С.М.,
викладач суспільних дисциплін



УКРАЇНА ТА США. ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Загалом для України пріоритетна багатовекторна політика та співпраця з різними світовими регіонами. Одним із найбільш орієнтовних напрямків є співпраця з потужними світовими лідерами, не виключенням є США. Адже США - це

країна сучасних інноваційних технологій, країна потужної економіки, країна - гегемон світової політики, найпотужніша держава військово-промислового комплексу світу.

За період незалежної України США жодним чином не намагались зверхньо та принизливо ставитись до України, а навпаки, підтримували будь-які прояви народної демократії та стратегічного співробітництва. Як виняток, зустрічаються поодинокі випадки протиріч між США та Україною, які не містять глобального характеру. Адже основна суть взаємовідносин двох країн - це поширення демократичних цінностей та економічного співробітництва, розвиток інноваційних сучасних технологій.

Беручи до уваги останні події, які відбуваються в

Україні на протязі п'яти років, США на міжнародній арені постійно відстоюють позицію України. Надають їй фінансову та військову допомогу, запроваджують санкційну систему проти агресорки Росії. На сучасному етапі Україна виходить на рівень стратегічного партнерства з США. Особлива увага прикута до співпраці у сфері безпеки та оборони. Виникає і новий рівень економічної співпраці, а саме інвестування в стратегічні галузі економіки України, такі як літакобудування та космічна галузь.

За неофіційними даними побутує думка, що Україна перебуває у топ-10 уваги США у рамках співпраці. Я вважаю, що співпраця з США є невід'ємною складовою зовнішньої політики України.

Тунік Дмитро, учень групи №13

СВІТОВИЙ ДОСВІД ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ В ДІЇ

Якось зовсім недавно я почула про американське місто Дюбюк в штаті Айова. 30 років тому воно перебувало у глибокій кризі і вона була настільки сильною, що кожен десятий житель виїхав з міста. Закривалися підприємства, скорочувалось виробництво, тисячі людей втратили роботу. А сьогодні це місто називають «Шедевром на Міссісіпі». Добре розумію, що «чарівної палички» у жителів м. Дюбюк не було. І це мене зацікавило: Як? Яким чином це стало можливим?

Виявляється, що у США таких містечок з подібною «біографією» досить багато. Але завдяки реалізованій реформі децентралізації, вони перетворилися на населені пункти зі значними бюджетами, ідеальними дорогами, і навіть із власними аеропортами.

Як приклад, в багатьох містах є лише одна адміністративна будівля, у якій розташовуються і офіс сіті-менеджера, і суд, і місцеве ЖКГ, пожежна станція і поліцейська дільниця. А будь-яка людина може зайти всередину, щоб отримати потрібну їй інформацію.

До сіті-менеджера звертаються з усіма пропозиціями, скаргами та проханнями. Призначається він міською радою, яка складається всього з п'яти осіб і їх обирають городяни раз у чотири роки. Міські органи управління займаються реконструкцією і плануванням доріг всередині міста, а також створенням рекреаційних зон, спортивних майданчиків

та парків для відпочинку жителів, організацією вивозу сміття, утриманням поліції, швидкої допомоги та пожежної охорони, водопостачанням. А податки, які сплачують мешканці, та бізнес, розподіляються до різних бюджетів, але більша їх частина залишається у самому місті.

Саме такий досвід розвитку американських і європейських громад зараз стає в нагоді і нам українцям, особливо для мешканців міст, містечок. «Чужого навчаючись і свого не цураючись», зберігаючи українські традиції самоуправління, завдяки Місіям США, програмам Ради Європи з підтримки місцевого самоврядування напрацьовується законодавство, виробляються механізми, практичні рекомендації, вивчаються кращі практики вирішення проблем великих міст і маленьких містечок. Якщо ми хочемо змінити своє життя на краще, потрібно брати відповідальність на себе.

Я розумію, що держави бувають різні, і не всі вони дають такі можливості для розвитку територіальних громад як США чи Європа. Але хочеться вірити, що реформа децентралізації в державі і зміни, які відбуваються останнім часом у моїй Вінниці, наблизять нас до кращого майбутнього. Це очевидно. І можливо, з часом, і про моє місто, як і про американське містечко Дюбюк, будуть писати, як про «шедевр на Південному Бузі».

Бережок С.М.,
викладач суспільних дисциплін

УКРАЇНСЬКА МОВА – ЦЕ ЦІКАВО

Ми можемо лише здогадуватися про виникнення мови. Мені здається, що звучання деяких українських слів передає звуки нашої природи, особливості життя українців.

Коли я чую слово «жоржина», то моя уява малює струмочок, що жебонить попід лісом спекотного літнього дня; айстри викликають захоплення, як зорі, що осявають сумне тло осіннього саду; калина - криваві краплі, що линуть до нашої багатостраждальної землі. Звичайно, це мої фантазії, але якщо говорити фактами, то зверніть увагу:

- Сучасна українська мова налічує близько 256 тисяч слів;

- В українській мові, на відміну від решти східнослов'янських мов, іменник має 7 відмінків, один з яких - кличний;

- 448 р. візантійський історик Пріск Панійський, перебуваючи в таборі гунського володаря Аттіли на території сучасної України, записав слова «мед» і «страва». Це була перша згадка українських слів;

- В українській мові найбільша кількість слів починається на літеру «П»;

- В українській мові безліч синонімів. Наприклад, слово «горизонт» має 12 синонімів: обрій, небозвід, небосхил, крайнебо, круговид, кругозір, кругогляд, виднокруг, видноколо, виднокрай, небокрай, овид.

А як не згадати фразеологізми, які роблять наше мовлення емоційно насиченим, барвистим. Досліджуючи виникнення фразеологізмів, можна вивчити міфи Давньої Греції, дізнатися

про специфіку деяких професій, життя і побут українців, взаємини між людьми. Усе це досліджували учні 13 групи на уроці української мови, а Тунік Дмитро, Явгустішин Микита, Деркач Павло та Лопушняк Олександр створили змістовну і цікаву презентацію. Раджу всім постійно працювати над своїм мовленням, заглядати в словники та підручники, бо мовлення - дзеркало нашого внутрішнього світу.

Пропоную знайти в моїй поезії фразеологізми (їх є чотири):

**Коли вийдеш за місто,
скільки оком кинь,
Як коштовне намисто,
Поле, ліс, неба синь.
Десь комусь невтямки
Як чудово буває:
Геть сізифову працю -
і гайнути в поля.
Ні живої душі
навкруг тебе немає,
Лиш квітує і дише
спокійно земля.
Викинь геть з голови
Всі тривоги й печалі -
Тут за спокій тобі
не заправлять ціну.
Скільки оком сягнеш -
Ще незвідані далі,
Не торований шлях
В осяйну далину.**

Мазуренко С.П.,
викладач української мови

НА ЧАСІ КОРОНАВІРУС



Поява і поширення уханського вірусу стало топ-темою останніх тижнів. Інформація постійно оновлюється в ЗМІ, месенджерах та соціальних мережах. Разом із достовірними даними ширяться безліч чуток і фейків. Ми зібрали найпопулярніші питання про новий коронавірус і отимали відповіді наших учнів.

1. Наскільки Вас лякає спалах нового китайського коронавірусу в світі і чи готові Ви у зв'язку із цим змінити свій спосіб життя?

Уханський коронавірус приніс із собою багато смертей, не залежно від статі чи національності. Проте він залишається вірусом і поводить себе, як звичайний вірус: діти і підлітки переносять його в легшій формі, їхній організм швидше виробляє імунітет. Отже, необхідно вчасно звертатися до лікарів, у разі виникнення відповідних симптомів, дотримуватися санітарних норм і робити вчасно вакцинацію.



**Качкур Владислав,
учень групи №1**

Коронавірус мене не лякає, хоча його прозвали «Чумою ХХІ століття». Я вважаю, що зараз не потрібно панікувати, оскільки вірус майже ніде, окрім Китаю, не поширюється.

Чи змінився мій спосіб життя? Я б сказав, що ні, хоча я і виконую деякі профілактичні дії, щоб не захворіти і вберегти себе від вірусу.

На сьогодні в нашій країні нічого масштабного не відбувається, але люди попереджені та вживають ряд заходів: частіше мийте руки, їдять більше фруктів, які містять потрібні вітаміни, і, звісно, на-

родну українську протиотруту: сало, цибулю та часник.

Тож усім бажаю здоров'я!



**Кушнір Єгор,
учень групи № 39**

2. Чи потрібно, на Вашу думку, обмежити в'їзд в Україну осіб з країн, де виявлено коронавірус?

В ідеалі, звичайно, потрібно було б закрити кордони Китаю (або хоча б Уханя) ще при виявленні коронавірусу. Та заборонити в'їзд громадян країн, у яких було виявлено випадки зараження цим вірусом, було б не доцільно з точки зору політики та економіки. Тому найменше, що уряд може зробити, це ввести режим карантину для всіх. На мою думку, категорично заборонити в'їзд зазначених осіб не можна, адже не факт, що всі вони заражені. Але потрібно вжити відповідних заходів. Наприклад, організувати карантин для всіх, хто в'їжджає з підозрою на коронавірус. Пам'ятаймо, що інкубаційний період триває від двох тижнів, тому потрібно ізолювати людей з підозрою на цю недугу та всіх, хто займався їхнім перевезенням, доглядом за ними.



**Гринюк Іванна,
униця групи № 41**

Питання обмеження в'їзду в Україну осіб, що перебували у країнах, в яких був виявлений коронавірус, на жаль, актуальне.

З одного боку, це можливість зустрітися з найріднішими, найдорожчими людьми у рідній країні, а з іншого, це велика загроза населенню нашої країни.

Я вважаю, що не варто ризикувати здоров'ям оточуючих. Якщо ж ця інфекція буде поширюватися й надалі, то сенс тоді взагалі створювати блокування?

Усвідомлюючи це, можу зазначити: тепло родини і зустріч з давніми друзями це дуже добре, але не варто їх наражати на небезпеку, все ж таки це загроза. Тому я вважаю заборону в'їзду правильним рішенням.



**Шевчук Єгор,
учень групи №7**

3. В інтернеті обговорюється ймовірність того, що цей вірус нібито міг бути створений штучно. Чи це можливо?

На мою думку, це цілком реально. В Ухані є центр, який займається біологічними розробками і це було відомо давно. Формально це інститут Академії Наук Китаю.

Ще в травні 2018 року китайське державне інформагентство Синьхуа розповідало, у який спосіб тут зустрічають кажанів та віруси. Тоді вони дуже вихвалялися, що 35-річний Чжоу Пен з Уханського інституту, дослідивши вірусологію і кажанів, знайшов коронавірус. Тож «батьком» нинішнього коронавірусу є, найпевніше, той Чжоу Пен, правда за сприяння американських та канадських вчених, які йому допомагали.

Тож цілком ймовірним є те, що коронавірус виведено штучно.



**Кислицин Віталій,
учень групи № 45**

4. Хто перебуває у групі ризику, і як захистити себе?

Багато хто з нас знає: під кінець січня прогрімала новина про невідому до цього часу хворобу – коронавірус. Це гостре вірусне захворювання з характерними симптомами: біль у горлі, нежить, головний біль, кашель, прояви гіпоксії (недостача кисню в організмі), підвищена температура, біль у м'язах, озноб. Він може призвести до пневмонії, набряку легень та інших захворювань дихальної системи. У зоні ризику зараження: люди похилого віку, діти, люди з супутніми хворобами.

Профілактика коронавірусу:

- не відвідувати регіони, де найбільш часто зустрічається коронавірусна інфекція;
- мати засоби індивідуального захисту (маски);
- регулярно мити руки;
- обмежити контакти на близькій відстані;
- більше гуляти на свіжому повітрі;
- зміцнювати свій імунітет;
- робити щеплення від грипу та інших хвороб.

Будьте уважні: при зараженні інкубаційний період – 14 днів, а у разі проявлення дуже легко сплутати з грипом.

Слідкуйте за собою і будьте здорові!



**Олійник Валерія,
униця групи №6**

Коронавірус небезпечний ускладненнями, зокрема, вірусною пневмонією. У зоні ризику є літні люди, які мають проблеми зі здоров'ям, особливо проблеми із серцем, цукровим діабетом і зниженим імунітетом.

Щоб захистити себе, потрібно часто мити руки милом та водою, не торкатися брудними руками очей, носа, рота, уникати контакту з хворими людьми, часто провітрювати приміщення - і тоді у вас буде мало шансів «підхопити» страшний вірус.



**Дробязко Тавіфа,
униця групи №2**

5. Хто може бути носієм коронавірусу?

Коронавірус - це велика родина респіраторних вірусів, що можуть спричинити захворювання: від звичайної застуди до важкого гострого респіраторного синдрому. Вірус передається повітряно-крапельним шляхом від людини до людини.

Також поширюється інформація про небезпеку бананів. Проте можна бути спокійним, адже фрукти є непридатним середовищем для тривалого виживання вірусу.

Новий коронавірус - це зоонозна інфекція. Тобто вона може передаватися від тварини до людини. Зазвичай, такі віруси несуть загрози для людей, до того ж віруси можуть швидко мутувати та ставати небезпечними.



**Гребенюк Олександр,
учень групи №23**

**Підготувала Березюк Л.В.,
майстер виробничого навчання**

БІЙ ПІД КРУТАМИ В ІСТОРИЧНІЙ ПАМ'ЯТІ

29 січня 1918 відбувся бій біля залізничної станції Крути в сучасній Чернігівській області, за 130 кілометрів від Києва під час наступу на Київ більшовиків. Тривав він понад п'ять годин.

Загін із студентів, курсантів та гімназистів зійшовся у нерівному бою з багатотисячною армією Михайла Муравйова. Тоді близько 400 курсантів і студентів стримали наступ на Київ майже чотиритисячної армії більшовиків.

27 юнаків потрапили після бою в полон до більшовиків та були страчені.

Нерівне протистояння протягом довгого періоду було викреслене з історії, але з набуттям незалежності України посіло важливе місце в календарях наших співвітчизників.

Щороку бою під Крутами приділяється все більше уваги, зокрема, після закріплення дати на державному рівні в 2003 році.

У країні іменами героїв Крути називають вулиці, їхнє зображення переносять на мурали, а пам'ятник на місці бою перетворився на цілий меморіальний комплекс, і на його території щороку вже традиційно відбуваються мітинги-реквієми.

У 2018 році урочистості до 100-річчя бою під Крутами відбулися на території Меморіалу пам'яті Героїв Крут. Тоді ліцеїсти Київського військового ліцею імені Івана Богуна та Військового інституту телекомунікації та інформатизації символічно подолали шлях Героїв Крут.

Бій, що на довгі роки став одним із символів боротьби українського народу за свободу і незалежність.

Нехай пам'ять про наших героїв, що загинули під Крутами, буде вічною. І нехай їхня смерть буде для нас прикладом, як треба любити свою Батьківщину.

Бондаренко С.А., майстер виробничого навчання

ПАМ'ЯТАЙ ПРО КРУТИ

Холодного січневого ранку 1918 року на станції Крути, яка знаходиться неподалік Києва відбувся бій, який назавжди ознаменувався в українській історії, як подвиг українського народу за його волю та незалежність. Тоді на захист України стали юнаки-студенти, яким і 18-ти не було. У нерівному бою, 600 проти 6-ти тисяч умілих воїнів армії М. Муравйова, вони сміливо та відважно боронили свою неньку-батьківщину.

Так, з нагоди вшанування пам'яті героїв Крути, здобувачі освіти «Вінницького МВПУ» долучилися до низки заходів. 29 січня група №39 взяла участь у смолоскипній ході, яка відбувалася у центрі нашого міста, паралельно з іншими містами України.

31 січня викладач Кермаш В.С. провів тематичну історичну годину, присвячену 102-й річниці пам'яті героїв Крути «Тут юнь прекрасна і свята, схилила голови у мить єдино». У заході взяли участь учень групи №4 Белінський Марк; №23 – Коречинська Анна, Мулько Єльвіра; №15 – Бондаренко Світлана; №29 – Білоус Марія, Гресева Влада, Білоножника Наталія, Маєвська Анна, а також були присутні усі учні І-го курсу групи №29, 1, 9, за що висловлюємо вдячність.

3 лютого викладачем Ластівкою І.В. було організовано похід до креативного центру «Квадрат» з метою перегляду кінострічки «Крути 1918», де учні з перших хвилин повністю поринули в сюжетну лінію кінокартини та до завершення сеансу



не могли відвести погляду від екранів, а по завершенню в усіх глядачів спостерігалися сльози співчуття на обличчі.

Минуло століття, а пам'ять про Ваш подвиг, герої, незгасима, адже саме події на станції Крути дали новий відлік боротьби українського народу за свою волю, свободу та незалежність.

Кермаш В. С., викладач суспільних дисциплін

Я – СИН ВІЙСЬКОВОГО...



Я ...син військового і пишаюсь цим. Ще з малечку пам'ятаю, як тато одягав форму і йшов на роботу. Він видавався мені таким високим, таким мужнім та сильним.

Я завжди знав, що тато захистить мене. І коли на нашу країну зазіхнув ворог, і тата призвали до АТО захищати нашу державу, виборювати цілісність та єдність нашої України на Сході, в душі була тривога і страх, що я більше не побачу того, на кого рівняюсь, кого люблю і поважаю. Ніколи не міг уявити, наскільки важко буде розлучатись із рідною людиною, не бачити тривалий час, не спілкуватись вживу.

Під час телефонних розмов, тато мало розповідав про події на Сході, але це й зрозуміло: він не хотів, щоб ми хвилювалися. Що ж доброго в тому, що в люті морози наші воїни живуть в палатках, в полі, без будь-яких умов для існування, під постійними пострілами.

Добре пам'ятаю ті посилки з продуктами та речами, які ми з мамою збирали...

Згадуючи це все, думаю «як добре, що тато повернувся додому живий та здоровий». Та не всім дітям пощастило знову обіймати своїх батьків. І це найсумніше...Тато говорить, що війна - це найстрашніше, що є у світі, тому що багато дітей та матерів залишаються без батьків та синів.

Я ж вважаю, що війна несе за собою не добро, а смерть, розруху, сльози. Тому я хочу, щоб ця війна якнайшвидше закінчилась, щоб всі воїни повернулись додому живими та здоровими і над нашими головами завжди було мирне небо.

Янчук Ігор, учень групи №7

МИРНІ СОЛДАТИ МАЙДАНУ

«Піднявся мій народ, і Україні бути!»

В. Старостишин

Шість років тому, 18-20 лютого, Україна пережила одну з найбільш трагічних сторінок часів незалежності – розстріл Небесної сотні. У центрі Києва розстріляли мирних людей, активістів Майдану.

Майдан розпочався 21 листопада 2013 року, коли люди вийшли на вулиці, щоб висловити свою позицію щодо дружби з Євросоюзом. Український народ очікував підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським союзом, яка готувалася з 1998 року. У нашої країни був шанс стати на шлях цивілізованих змін. Замість цього уряд Азарова оприлюднив рішення щодо призупинення процесу підготовки до укладання Угоди. На знак протесту тисячі українців зібралися на майданах. Там були люди, які мріяли про євроінтеграцію, багато молоді. Атмосфера майдану вселяла оптимістичну надію, що такою громадською силою народ вплине на рішення тогочасного президента Януковича та уряду. Підняти людей на акції протесту допомогли соціальні мережі, які швидко рознесли інформацію про громадські акції.

Та влада не йшла на поступки. Мітингувальників збиралося все більше, десятки тисяч, не тільки у Києві, а і по інших містах України. У ніч з 29 на 30 листопада 2013 року на Майдані Незалежності спецпідрозділ «Беркут» жорстко розігнав мирних протестантів, здебільшого молодь, були постраждали.

Але свідомість людей змінилася. Вони перестали боятися. Почала-



ся довга зима масових протестів. Українці не хотіли змиритися з вибором майбутнього для своєї держави, що його нав'язувала правляча влада. Протистояння народу і влади дедалі збільшувалося. Проти активістів діяли не тільки силовіки, а й спеціально набрані бандити - «тітушки». У січні були перші жертви серед мирних протестувальників, але люди все рівно виходили на майдан, сподіваючись на те, що мітинги можуть змінити майбутнє Батьківщини.

У протистояннях з силовиками мітингувальники почали застосовувати розібрану бруківку та «коктейлі Молотова», більшість же була озброєна лише вірою у те, що народ має перемогти. Проводилися переговори між опозицією та урядом, але вони не принесли позитивних результатів.

Коли протистояння досягло критичної межі, влада проти мирних демонстрантів застосувала вогнепальну зброю. Людські жертви збільшувались, але мітингувальники не здавалися. 18 лютого демонстранти пішли до Верховної Ради, де депутати мали розглянути зміни до Конституції України. Оскільки у парламенті відмовилися реєструвати документ, серед мітингувальників викликло обурення, що призвело до сутичок з силовиками, понад 20 людей було вбито. 19 лютого силовіки почали

підготовку до «антитерористичної операції». Проти демонстрантів були застосовані 3 водомети, було підтягнуто БТРи. 20 лютого протестувальники перейшли в контрнатуп, зайняли Український Дім, Жовтневий палац і відтіснили силовиків до урядового кварталу. На дахах будівель навколо Майдану розташувалися снайпери, які відкрили прицільний вогонь по майданівцях.

Загалом з 18 по 21 лютого на Майдані загинули понад 100 осіб. Народ їх назвав «Небесною Сотнею».

Розстріл Небесної сотні був поразкою президента Януковича. 22 лютого Янукович разом з найближчим оточенням покинув країну. Верховна Рада України, Адміністрація Президента, Кабмін та МВС перейшли під контроль і охорону Майдану.

На шляху до незалежності український народ часто втрачав своїх найкращих синів і дочок. Захистниками, які поклали своє життя за майбутнє, стали і Герої Небесної Сотні. Ми не можемо забути їхню жертву.

Трагічні події, які відбулися на Майдані взимку 2014 року, сколихнули людей усієї земної кулі. Українці об'єдналися, щоб боротися за краще життя своїх дітей, друзів, батьків.

Стець І.І., викладач спецдисциплін

КРОКУЙТЕ У СВІТЛЕ МАЙБУТНЄ

Перегорнута ще одна сторінка в житті учнів 11-ї групи. 31-го січня усі вони отримали дипломи кваліфікованого робітника «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин». Цього дня ми мали чудове свято, сповнене урочистості, добра, радості та сподівань.

Лунали привітання від усіх та всюди. З особливим трепетом у душі вітав одногрупників староста Барабаш Богдан: «Сьогодні ще одне свято в історії нашого рідного начального закладу. Я пам'ятаю, як півтора роки тому абітурієнтом вперше ступив на поріг училища з хвилюванням у душі. А зараз я – випускник, і мене охоплює одночасно і сум, і радість, і безмежна вдячність.

Дякую рідним стінам навчального закладу за отримані знання, позитивні враження, досвід, насичені події, за нових друзів, самовдосконалення, успіхи та перемоги.

Велике спасибі дирекції за ваш професіоналізм та вирішення усіх складних завдань у цей непростий час. Наш директор є еталоном сучасного мудрого керівника, лідера та наставника.

Особлива вдячність вчителям, майстрам за той безцінний багаж знань, який ми отримали завдяки вам, за ваше піклування, за ваш величезний вклад у наше виховання, ваш ентузіазм та безцінні уроки життя. Я вдячний, що поряд зі мною ці півтора роки були надійні наставники, готові підтримати у будь-який час, дати пораду, спрямувати на правильний шлях, люди надзвичайної доброти, чуйності та щирості.

Випускний - це день, коли відкриваються двері у доросле життя і ми починаємо свій самостійний шлях. Життя прожити - не поле перейти, тому хочу побажати моїм одногрупникам та усім випускникам училища цінувати кожен день життя, робити правильний вибір, щоб гідно йти по життю, не боятися труднощів, розвиватися, вдосконалюватися!!! Досягати поставлених цілей та боротися за щасливе майбутнє!»

Від імені всіх учнів висловив вдячність Походзій Вячеслав: «За все, що ви зробили для нас, сказати вам просто спасибі - це не сказати нічого. Без вашої підтримки, уваги, зусиль не вдалося б досягти тієї головної мети, до якої ми всі дійшли і продовжуємо йти далі. Тільки тепер ми розуміємо, що без вас не було б і нас. Як шкода, що не завжди ми Вас розуміли, а головне – цінували. Пробачте нам наші помилки, наші зухвалості і легковажність.

Хотілося б побажати вам натхнення, успіхів, багато сил, дякуємо за залізне терпіння!»



Особливі слова хочеться сказати організаторам цього чудового свята: Людмилі Олександрівні Білій, Наталі Петрівні Січкоріз, хореографічному колективу «Мальви», вокальному ансамблю «Душі криниці».

Навчання, одногрупники, викладачі – все залишилося позаду. Приємно згадати час, коли здобували знання, училися, перемагали, співали, грали, змагались. Ми були одним цілим у стінах закладу та й поза ними. Мали веселі пригоди, прогулянки містом, незабутнім для нас залишиться «День шаленої піци». За проведений час разом хочеться подякувати кожному й запевнити: «Ви особливі!» Попереду у кожного своя стежина. Тому хочу побажати: ідіть завжди за своєю мрією і не відступайте, знайдіть щастя в житті та не пропустіть його. Удачі та успіхів вам нехай на складному, але, впевнена, дуже цікавому життєвому шляху. Усі ті знання, навички та досвід, що ви отримали в стінах училища, хай стануть міцним фундаментом для подальших звершень, а люди, які були з вами увесь цей час, надовго залишаться в серці кожного. Бажаю, щоб ваші мрії здійснилися - світлі, креативні, заповітні, шалені! Удачі вам, нових досягнень, щастя та добробуту в подальшому житті!

Нагірна Тетяна Василівна,
класний керівник



З ПОСМІШКОЮ НА УСТАХ



Ось і промайнули півтора роки навчання. Наче зовсім недавно були перші збори групи №48, де ми разом із учнями обирали актив та планували своє спільне майбутнє життя в групі.

З усмішкою на обличчі я згадую день, коли ми всією групою вишикувалися на першій лінійці, як знайомились. Пам'ятаю першу художню самодіяльність, ярмарок «Щедра та гостинна наша Україна» - з якою завзятістю та відданістю готувалися до цих заходів. У кожен із них діти вкладали свою душу та тепло. Пригадую першу сесію. Як хвилювалися перед заліками, підтримували один одного і намагалися бути спокійними та зрівноваженими. За період навчання ми стали сім'єю – дружньою, веселою та працьовитою.

Згадуються також випускні іспити – як чітко та впевнено відповідали учні. У той момент мене переповнювало почуття гордості за наших вихованців. Відчувалося, що вони вже дорослі та впевнені в собі особистості.

Для вас, випускники, 14 лютого пролунав останній дзвінок в навчальному закладі. І випурихнули ви із рідного гнізда ДПТНЗ «ВМВПУ» у дорослий світ. У кожного розпочався новий етап життя, нові починання, відкрилась дорога в незвіданий світ самостійності та зрілості.

Отож, люба моя 48, сердечно вітаю вас із закінченням навчального закладу. Бажаю вам бути наполегливими та впевнено крокувати до обраної цілі. Пам'ятайте - ви майбутнє нашої країни. Ваші успіхи стануть найвищою винагородою вашим учителям та рідним людям, які вкладали у вас усю свою любов, доброту та щедрість своїх сердець. Щиро бажаю знайти свою життєву стежину, а головне – стати гідним громадянином нашої держави!

Куратор Гладка Л.І.

Навчаючись у ДПТНЗ «Вінницьке МВПУ» у мене залишилися тільки позитивні враження та емоції. Всі викладачі дуже досвідчені, майстри своєї справи, вони завжди допоможуть і поділяться своїм досвідом зі студентами. Навчання було цікавим та повчальним. Я можу зі сміливістю сказати, що мій вибір навчатися тут не був помилкою.

Також хочу подякувати викладачам «Перлини Поділля» за теплу атмосферу під час навчання, за приємні враження під час екскурсій та тренінгів. За те, що вони завжди нас підтримували, розуміли та радили тільки найкраще. Шкода, що навчання закінчилось так швидко, тому що для мене - це найкращі роки з безліччю друзів та найкращими викладачами.

Учениця групи №48 Кравець Діана

Це уже третій випуск у моєму житті, і ще не останній. За 2.5 років у прекрасному навчальному закладі ДПТНЗ «ВМВПУ» у мене були тільки позитивні емоції і тільки найприємніше, що могло бути.

Коли я вступав сюди, я навіть повірити не міг, що так все повернеться. Я вступав сюди маленьким, тихим хлопчиком ще влітку 2018. А яким став!

Дякую усім вчителям, які викладають тут. Це не просто викладачі, а професіонали і люди з Великої літери. За ці роки вони навчили мене всьому, що навіть не можливо вивчити за все життя. Я завжди буду Вас пам'ятати і приходити в гості.

Дякую творчому колективу «Мальви», який допоміг мені стати більш активним і відкритим! Саме цей колектив дав змогу наблизитись мені до своєї мрії.

Я дякую всім своїм одногрупникам, з якими навчався ці роки. Я назавжди запам'ятав вас, як прекрасних, креативних, веселих, цілеспрямованих людей, яких ніколи не забуду.

Просто величезна вдячність моєму куратору Лесі Іванівні, яка була готова допомогти і підтримати в будь-яку хвилину. Завжди давала хороші поради, – завжди допомагала. Ви прекрасна людина!

І звичайно ж, я дякую НТФ «Перлини Поділля». Саме тут з мене зробили професіонала. І завжди буду пам'ятати і любити людей, які тут працюють. Тільки Ви водили нас на різні тренінги, конкурси, виставки, олімпіади. Ви вже давно почали нас загартовувати до дорослого життя.

Дякую, ДПТНЗ «ВМВПУ»!

Учень групи №48 Якимчук Костя

вчання у 2015 році я знала, що наше училище найкраще і я ні на мить не пошкодувала, що сюди вступила.

З кожним роком ДПТНЗ «ВМВПУ» ставало для мене ріднішим, і ще ріднішими ставали викладачі. Велике їм дякую за отримані знання, мотивацію та підтримку.

Особливу увагу хочу приділити найкращому класному керівнику та куратору Лесі Іванівні. Вона стала як друга мати: завжди поруч, вислухає, зрозуміє та порадить.

Училище мені надало не тільки знання, а й друзів та впевненість в собі.

Один словом, ДПТНЗ «ВМВПУ» стало для мене сім'єю, з якою я пережила і падіння, і злети. Жаль, що ці роки пройшли як одна мить.

Учениця групи №48 Голдинська Світлана

Життя – це швидкоплинний період часу, призначений для кожної людини на землі. Моє життя в ВМВПУ почалося тоді, коли я вперше подав документи на здобуття професії «Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення», яку я здобував три роки.

За перший місяць навчання я потоваришував із одногрупниками, познайомився із новими викладачами, які насправді надають нам необхідні знання, розкривають всі тонкощі нашої майбутньої професії, готуючи до справжнього дорослого життя. За невеликий період навчання я зрозумів, що саме цей навчальний заклад зробить з мене досвідченого фахівця.

Щоправда моїх три роки навчання минули для мене дуже швидко. Мені було сумно покидати свій колектив та викладачів, які стали для мене вже рідними людьми. Я зміг продовжити навчання далі,



за спеціальністю «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність».

Я навідував своїх вчителів та познайомився з іншими викладачами. З одногрупниками мені було дуже цікаво навчатися: ми брали участь у різних конкурсах та проектах. Ця спеціальність підготувала мене до життя та дала можливість продовжити навчання в інституті.

Ні на хвилину не шкодую про вибір професії, яка відкрила для мене нові горизонти та перспективи розвитку.

Учень групи №48 Караваєв Вадим

Розпочинаючи на-



ДЕНЬ СВЯТОГО ВАЛЕНТИНА – ЦЕ МІФ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ?

У переддень святого Валентина всюди шалена кількість валентинок, повітряних кульок у вигляді сердечок, квітів та м'яких іграшок. І ось настає цей чарівний день і всі поспішають привітати свою другу половинку, близьких людей та подарувати частинку кохання. Своїми історіями кохання поділилися учні груп №23 та 25.

День святого Валентина – це свято, яке всі чекають з нетерпінням 14 лютого. Вважається, що День святого Валентина існує вже більше 16 століть, але свято кохання відоме ще з більш ранніх часів. Це свято романтики, кохання та ніжності. У цей день прийнято дарувати коханим і дорогим людям квіти, цукерки, повітряні кульки та інші приємні подарунки.

Невід'ємним символом цього свята є «валентинки» – міні-листівки з приємними побажаннями та з освідченням у коханні. Є різні люди, для одних це свято не значить нічого особливого, як кожен буденний день, для інших – це важливий день, адже у цей день можна висловити свої почуття і засвідчити свою любов.

Для мене День святого Валентина – це можливість зі своїм коханим цікаво провести день разом.

Ковпак Анна,
учениця групи №23

День святого Валентина ще іменують Днем усіх закоханих. Свято це не офіційне і не є вихідним, проте активно відзначається закоханими людьми щорічно 14 лютого. Вже зранку можна побачити людей з квітами, подарунками, великою кількістю «валентинок».

У кожного свята є своя традиція та символіка. Щороку закохані люди дарують своїм половинкам різноманітні подарунки: «валентинки» – символічні листівки у формі сердечок, солодощі, виготовлені у тій же формі або фігурки Купідона – бога кохання, м'які іграшки та сувеніри. Для мене День святого Валентина – традиційне свято. Для закоханих це справді гарний день, але є самотні люди, які страждають під час цього свята. Адже коли ідеш вулицею, а з усіх вітрин, радіо, телебачення тиснуть червоні серця..... Стає важко.

Це свято я визнаю тоді, коли є з тим святакувати. А загалом це день, коли



навколо все червоне. Море квітів і незліченна кількість щасливих романтичних пар.

Не обов'язково святкувати дуже бомбезно, головне – відчувати, що ти поруч із тією людиною, яка тобі потрібна.

Кариченська Анна,
учениця групи №23

Цей день відзначають всі по-різному. Для одних – це привід зізнатися у коханні, почати нові стосунки. Для когось – насмілитися і стати ближчими, подарувати радість коханим. Кожен святкує цей день по-своєму. Хтось знаходиться з коханою людиною вдома і, обійнявшись, дивиться фільм. Інші – йдуть на прогулянку, у кафе та до кінотеатру. Але всіх об'єднує те, що це день закоханих. Кохати і бути коханою – ось що таке День святого Валентина. І саме 14 лютого ми даруємо свято тим, хто живе у нашому серці.

Василишина Людмила,
учениця групи №23

14 лютого – День закоханих. День святого Валентина – свято закоханих, коли Валентин поєднує одинокі серця. У цей день діє своя особлива енергетика. У цей святковий, чудовий день ти любиш абсолютно всіх: як свою другу половинку, так і своїх рідних та близьких. У День закоханих панує чудова, святкова атмосфера, коли ти забуваєш про всі проблеми та негаразди і думаєш тільки про одне – про свою кохану людину. Дійсно чудово, коли ви цей день проводите в обіймах дорогої людини без сторонніх людей.

У мене є друга половинка, але так склалося, що нас розділяють кілометри: він служить у Збройних силах України, але я його дуже люблю, тому й чекаю.

Це навіть і добре, тому що наше кохання перевіряється на довіру і вірність. Залишилося не так багато часу й ми будемо разом – це я знаю точно. Всіх вітаю зі святом. Кохайте й будьте коханими! Всіх люблю і цілую.

Миланко Вікторія,
учениця групи №25

Мабуть, кожна людина уже когось кохала, а, можливо, і кохає! І саме тому я хочу розповісти про своє почуття в переддень Святого Валентина. Своє кохання я зустріла завдяки мережі Інтернет. Познайомилась з хлопцем, він був веселий, освічений та добродушний, а ще він був дуже приємної зовнішності. Ми спілкувалися 6 місяців, і, як виявилось, він з сусіднього села. Це, мабуть, доля, тому ми домовилися про зустріч, але, на жаль, чомусь він не прийшов. Думала, може, образився на мене. З часом я запитала: «Чому ми не зустрілись?».... І почувала: «Не зміг». Через декілька днів я вирішила поїхати до нього в село, так як знала адресу. Мене зустріла досить приємна жінка – його мама. Вона запитала, що мені потрібно. Я відповіла, що приїхала до Діми. Мама запросила мене в будинок, де я побачила його, але він був на інвалідному візку. Я поставила собі питання: «Чому не зізнався?» А через два місяці наших зустрічей, Дмитро зізнався у своїх почуттях і запропонував зустрічатися. Я прийняла його пропозицію, так як вже мала до нього почуття. Ми з ним зустрічалися майже два роки. Інколи було важко, як морально, так і фізично, але я ні на секунду не шкодувала про те, що ми були парою. Я зрозуміла одну річ, що не варто любити людину за те, як вона виглядає, а любити за її душу.

І тому хочу дати всім пораду, що, якщо ви хочете закохатися в людину, то закохуйтеся в душу, а не у її зовнішність.

Бондарчук Валентина,
учениця групи №25

Не можу пояснити, що таке кохання, та й ніхто, думаю, не зможе. Це почуття росте з кожним днем від зустрічі до зустрічі з людиною, яка тебе розуміє. Воно починається з легкого дотику до твого серця, яке раптом стає сприйнятливим до всього прекрасного. Ти бачиш красу навіть там, де раніше не бачив. Ти відчуваєш жар в грудях, безпричинну радість. Раптом починаєш цінувати те, що раніше ігнорував. Твої очі зустрічаються з очима того, кого ти кохаєш, і ти бачиш в них відображення твоїх власних почуттів, сподівань і бажань, ти щасливий просто від того, що ця людина поруч.

Тобі хочеться, щоб ця любов залишилася з тобою назавжди, щоб їй не було кінця. Так повільно, крок за кроком, ти наближаєшся до того, що стане кульмінацією твого почуття. День за днем, хвилина за хвилиною, секунда за секундою ти наближаєшся до неї, ти впевнений у своїй обраниці або обранцеві, впевнений у тому, що не розчаруєшся, що вона щира, гідна довіри, навіть коли ви в розлуці. Справжня любов – це віра, надія, світло в душі і величезне щастя. Закохатися по-справжньому – це немов увімкнути світло в темній кімнаті: раптово все стає чітким і яскравим. Ти ніколи вже не будеш самотній.

Обіймайте своїх коханих, цілуйте їх по кілька разів на день, даруйте їм стільки ніжності, скільки є її в вашій душі – не скупіться на неї, вона – справжні ліки від усіх напастей. Адже яким би втомленим і засмученим ти не був, немає нічого кращого, ніж почути від близької і рідної людини: «Іди до мене. Я так люблю тебе».

Кохати – це пройти разом через ВСЕ ...

Я сподіваюся, ви зустрінете щось справжнє, тому що немає нічого красивішого взаємного кохання.

Немає нічого красивішого, ніж любити когось, хто будує будинок для вас у своєму серці.

Карпова Анастасія,
учениця групи №23
Підготувала Козачок А.В.,
викладач спецдисциплін



ЛЮБОВ КРІЗЬ ВІКИ

Кажуть, що справжнє кохання — це бути відданим людині, знаючи про її недосконалість. І це правда.

Прояв справжнього кохання можна бачити щодня: йдучи вулицею, їдучи в транспорті, на роботі, під час навчання. Так і я, заходячи до своєї групи, бачу щирі погляди закоханих дівчат, до яких на кожній перерві прибігають хлопці з інших груп, а особливо із групи №39. Перше кохання завжди щире та справжнє, його не можна обманути, його не можна не помітити. Коли людина закохана, вона хоче співати, танцювати, бути гарною для своєї найкращої людини, зробити і віддати їй усе...

Прикладом справжнього кохання для

мене є подружнє життя моїх батьків, які разом уже 47 років. Я розумію, що це дуже важка праця, яка потребує чималих зусиль, терпіння, вміння прощати один одному, і йти на зустріч вирішенню будь-яких труднощів, що виникають на життєвому шляху.

Кожного разу, коли у батьків виникали проблеми, вони намагалися вибирати любов. Хоч ми всі далеко не ідеальні, любов, яка є між нами, більш реальна, ніж усі наші мрії про неї. Тому, яка б неочікувана буря не виникла на шляху, потрібно завжди вибирати любов.

У житті і так багато спонтанності: відмови, розчарування, втрата роботи,

хвороби і безліч інших проблем. Ми не можемо бігти з корабля щоразу, коли на горизонті збираються хмари. Справжнє кохання не залежить від погодних умов.

Покохати можна лише раз у житті, на мою думку, все інше називається іншим словом, яким я сказати не можу, не знаю такого слова. І якщо людину кохаєш, вона тобі дуже подобається, потрібно набратися сміливості і проявити це почуття до неї, оскільки потім може бути пізно...

14 лютого чудовий день для того, щоб проявити свої почуття, і нехай ці прояви будуть неспіливими, маленькими, але вони будуть. Наприклад, «валентинка», на якій буде написано: «Ти мені подобаєшся», і, якщо почуття взаємні – це буде першим маленьким кроком назустріч. Не втрачайте такої можливості, вона дається лише раз, і все!

Справжнє кохання – це не тільки ейфорійне, стихійне почуття. Це свідомий вибір, і ви погоджуєтесь любити один одного в радості і горі, в бідності і багатстві, в здоров'ї і хворобі.

Нещодавно я натрапила на чудову цитату: «Кохання не приходить за бажанням — тільки з волі випадку. Кохання не живе саме по собі — воно результат праці. І ко-

хання не йде саме — це тільки ваш вибір» І з цим висловом я цілком погоджуюсь.

Тому, мої дівчатка, мої любі дітки групи №29, проявляйте взаємність до хлопців, очі яких на Вас дивляться так щиро та по-справжньому, бо, можливо, то і є той єдиний і неповторний, твоя друга половинка, яка так швидко знайшлася у сучасному світі, у світі тривоги і неспокою, у якому так все складно і не зрозуміло.

І ще, мої любі колежанки, ви знаєте, до кого я звертаюся, хтось із Вас знайшов свою половинку і живе щасливим подружнім життям. Бережіть те, що Вам дав Бог. Хтось із Вас закоханий, тримайтеся міцно-міцно, ухопіться на все життя і не відпускайте, чого б це не вартувало: сил, сліз, тривоги. Хто із Вас в пошуках: виберіть, знайдіть, збережіть, оскільки для того ми і живемо, щоб бути коханими і закоханими, інакше життя втрачає сенс.

Маючи нагоду, хочу привітати усіх закоханих із Днем Кохання, побажати, щоб Ваші серця випромінювали свою любов до ближніх щодня і зігрівали теплом своїх половинок, даних Богом.

Педоренко А.М., майстер
виробничого навчання

ТЕМА КОХАННЯ ОДВІЧНА ТЕМА РОЗДУМІВ

Кохання - оспіване поетами почуття, що зводить із розуму закоханих і веде до раю мрій і блаженства.

Відповіді на запитання «Що таке кохання?» однозначно не можна. Відповідь на нього намагалися знайти поети-лірики, присвячуючи йому свої сонети, письменники-романісти, присвячуючи йому свої товстелезні романи. Сушать над цією проблемою ще й сьогодні голови відомі психіатри і самі втрачають розум від цього палкого почуття. Воно дурманить підлітків, робить молодих дурнями, а підстаркуватих - вісімнадцятирічними.

1. У чому різниця між симпатією, закоханістю і справжнім коханням?

Я вважаю, що ці три слова взаємопов'язані, хоча й різниця між ними, звичайно, є.

Симпатія – це коли тобі подобається людина зовні. Закоханість – це коли подобається зовнішність і характер людини. А кохання – коли подобається усе: зовнішність, характер та недоліки, які навіть не намагаєшся змінити.

Без симпатії до зовнішності неможливо пізнати характер людини і закохатися у неї. А без закоханості неможливо прийняти недоліки. Отже, ці поняття різні, але взаємопов'язані.

її побачив: ця людина говорить, що кохає тебе. І за цими словами йде перший поцілунок, і ти помічаєш, що в тебе тремтять губи, тому що вона для тебе – найпрекрасніше, що є на цій землі.

Але, як зрозуміти, що це кохання, а не закоханість?

Відрізнити цих два почуття можна тільки з часом: кохання з часом буде міцнішати, а закоханість, навпаки, згасатиме.

Говорять, що кохання живе три роки, але це не так. Кохання, якщо воно справжнє, може жити нескінченну кількість років, адже якщо ми говоримо про кохання, то ми говоримо про щось вічне і невичерпне. Незалежно від того, скільки вам років та з якими труднощами ви зіштовхуєтесь.



Слюсар Денис,
учень групи №39

2. Про який подарунок на День Святого Валентина Ви мрієте?

День святого Валентина, або день закоханих, як же це красиво звучить... Одного разу мене спитали, щоб я хотів отримати до Дня закоханих, і як би я хотів його відсвяткувати?

Але в мене була тільки одна відповідь. Цей день я б хотів провести з коханою людиною. В її теплих і ніжних обіймах, провести рукою по її волоссю і ніжно поцілувати, притиснутися до неї, і почути слова у відповідь: «Я кохаю тебе!» - ось так я бачу цей день.



Сивак Артем,
учень групи №7

Головним подарунком для мене є кохання близької людини. Тому я щиро мрію про поцілунок коханої. А справжні почуття не вимірюються матеріальними благами.



Русавський Петро,
учень групи №41

3. У якому романтичному місці для закоханих хотіли б побувати?

Романтика є невід'ємною частиною життя закоханих людей. Коли людина закохана, вона вірить, що, якщо побувати хоча б в одному з місць для закоханих, її кохання стане сильнішим. В одному з цих місць хотіла б побувати і я. Найбільше мене зацікавило місце на території Рівненщини - це тунель кохання.

Зелений тунель має не тільки неперевершений вигляд і колорит, романтичну історію, але і незвичайну ауру, атмосферу місця, де здійснюються мрії і поєднуються серця. Цю ауру символізує зелена арка, а колія на дві рейки - шлях для двох доль. Є ряд повір'їв щодо тунелю та його магічної можливостей.

Закохані вірять, що поцілунок у тунелі скріпить їхню любов на все життя, а якщо вони стануть на рейки і пригорнуться одне до одного серцями, то вже ніколи не розлучаться. Є повір'я, що тут закохані можуть загадати будь-яке бажання, і якщо любов справжня, воно обов'язково здійсниться.

Місцеві жителі запевняють, що відвідини тунелю - хороша прикмета для будь-кого і радять його відвідувати декілька разів на рік.



Венгрус Роксолана,
учениця групи № 9

Прага - це найкраще місце для романтики: старовинні замки і собори, затишні ресторани і кав'ярні, легенди і любовні історії минулих століть. А тісні провулки старого міста просто створені для прогулянок закоханих.

Один з найвідоміших мостів



міста - Карлів міст - називають мостом поцілунків. Чехи вірять, що якщо на цьому мосту загадати бажання, приклавши долоню до зображення святого Яна Непомуцького, то воно обов'язково справдиться.

День святого Валентина - вдалий час для подорожі до Праги. У Чехії особливо шанують День закоханих, а тому в середині лютого концентрація романтики в повітрі сягає максимуму.



Юрченко Валерій,
учень групи № 45

4. Чи вірите Ви у кохання з першого погляду?

На мою думку, кохання з першого погляду неможливе. Кохання – це глибоке почуття, яке не може виникнути раптово, з одного погляду на людину, оскільки тоді можна побачити лише зовнішність людини, а покохати й можна за внутрішній світ, який буде близьким Вашій душі. Зовнішність оманлива - головне те, що всередині, а не те, що зовні. З першого погляду може виникнути лише симпатія, закоханість, але це почуття не має нічого спільного зі справжнім коханням, хоча люди дуже часто плутають ці почуття.



Філімоненко Єлизавета,
учениця групи №6

На мою думку, кохання з першого погляду не існує. З першого погляду можна закохатися у стиль або зовнішність, і аж ніяк не у саму людину. Людина не обов'язково має бути модельної зовнішності, щоб її кохали, у всіх різні стандарти краси. Не зовнішність змушує кохати людини, кохання змушує бачити у людині красу. Доки ти не пізнаєш людину, не зрозумієш: кохання це чи ні.



Мялковська Євгенія,
учениця групи №2

5. До чийх порад дослухаєтесь щодо кохання: батьків, старших людей чи друзів?

У питаннях щодо кохання я слухаю лише себе. Бо хто б тобі не радив: чи то батьки, чи то друзі, чи старші - ніхто з них не знає, що насправді ти відчуваєш, думаєш, хочеш. Кожен з них радить зі свого особистого досвіду. Всі люди різні, і кожен з нас вирішує все по-своєму. Тому і результат у всіх різний. Кохання лише для двох і слухати чийсь поради це вже помилка!



Василишина Людмила,
учениця групи №23
Підготувала Березюк Л.В.,
майстер виробничого навчання

Тріфонова Анастасія,
учениця групи №1

Симпатія – це швидкоплинне відчуття, яке виникає у мозку при зустрічі з людиною, у якій приваблива зовнішність. Але у подальшому наша думка може змінюватись внаслідок пізнання характеру та манер людини. На відміну від симпатії, закоханість і кохання зароджуються у серці.

Багато людей плутають ці відчуття. Закоханість та кохання починаються однаково. Ти зустрічаєш людину, і тобі здається, що вона «Сяє», ти дивишся їй у вічі і розумієш, що починаєш у неї закохуватись. Потім ви вперше гуляєте, наступного дня разом і серце щоразу завмирає, коли ти бачиш її.

Через деякий час відбувається те, про що ти мріяв з тих пір, як

МОЇ ВРАЖЕННЯ ВІД НАВЧАННЯ В УЧИЛИЦІ



Моє ставлення до училища не однозначне... З одного боку – ніхто не любить ходити в училище, втім, як і я. Ніхто не любить вставати вранці, йти до навчального закладу, сидіти на уроках, робити домашнє завдання. З іншого боку – училище має і свою зворотну сторону, як і медаль.

В училищі у мене є друзі, з якими ми проводимо весело час, хоч його і мало на перервах, але ми не страждаємо браком спілкування. Можна ж поговорити і на уроці! Звичайно, це не правильно: на уроках знання повинні отримувати, а не базікати. Але погодьтєся, балаканина на уроках - величезна радість протягом усього студентського життя. Звичайно, у кожного є улюблені уроки. У когось - біологія, у когось взагалі – математика. Ось у мене – фізкультура, і напевно, це тому, що на фізкультурі мізки відпочивають, можна спокійно пострибати, побігати... Училище дає нам знання та професійні вміння – дуже багато знань та практичних навичок. Думаю, комусь більше подобається вивчати мови, когось вабить математика чи фізика або предмети спецтехнології, але можна бути успішним не тільки тоді, коли вивчаєш предмети, які подобаються. Студентське життя вчить нас дружбі, дає нам пізнання життя і допомагає вибрати правильний життєвий шлях.

Пашута Микита, учень групи №35

МОЄ РІДНЕ УЧИЛИЩЕ

Продзвенів останній дзвоник – школа закінчена, потрібно вибрати свій подальший шлях. Я довго вагалася - ким я маю бути у цьому житті. Але зустріла подругу, яка навчалась у Вінницькому міжрегіональному вищому професійному училищі. Вона розповіла про навчання, професії, життя в навчальному закладі і це вплинуло на мій вибір. Я обрала професію «Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних».

Непомітно пролетіли три роки, я здобула дві професії і, не вагаючись, залишилась навчатись за спеціальністю «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність». І про свій вибір я не жалкую. Із задоволенням розповідаю про рідне училище своїм знайомим і рідним, тепер вже дві мої двоюрідні сестри тут навчаються.

В училищі створені всі умови, щоб його випускники були кваліфікованими спеціалістами і знайшли своє місце в житті. Для цього викладачі і майстри виробничого навчання з великою відданістю і повагою навчають учнів майстерності та людяності. Так лише на НТФ «Перлина Поділля» вимоглива та принципова Гавриш Н.Л., Янківська Г.А., які вмють мотивувати учнів, креативна Петрова В.О., цікаво подають матеріал Шафорост Т.М. та Козачок А.В., доступно викладає вищу математику Гладка Л.І. і багато інших викладачів роблять професійно свою справу.

Професія «Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних» належить до типу професій, які пов'язані з розрахунками, статистичною звітністю, бізнес-плануванням. Сфера діяльності – цифри, таблиці, баланси, рахунки та ін. Для обліковця характерне поняття «робоче місце» –



стіл і «робоча зона» – комп'ютер, принтер, ксерокс. Зі всім цим ми ознайомились під час навчання.

Аналітичний склад розуму, емоційно-вольова стійкість, уважність, акуратність, сумлінність, посидючість, вміння багато і напружено працювати, нервово-психічна стійкість, рахунково-аналітичні здібності, висока працездатність, здібність до концентрації і розподілу уваги впродовж тривалого часу, хороша оперативна і довготривала пам'ять – всі ці риси характерні для обраної мною спеціальності. Розвинути в собі ці якості нам допомагають наші наставники.

В училищі все зроблено для того, щоб було добре і комфортно навчатись. Світлі просторі класи обладнані комп'ютерами з мережею Internet. Для творчого розвитку учнів працюють гуртки – футбол, волейбол, бокс, танці, вокал. Також постійно проводяться позаурочні заходи – декади, виховні години, зустрічі з цікавими людьми, в яких можуть взяти участь усі бажаючі учні.

Територія училища обладнана для гарного відпочинку, а в буфеті можна смачно і недорого перекусити.

Адміністрація училища докладє всіх зусиль, щоб умови для навчання і проживання в гуртожитку покращувались.

Я з гордістю можу сказати, що наше училище найкраще і випускники минулих років також згадують лише добримими словами наших викладачів та майстрів виробничого навчання.

Чухрій Руслана, учениця групи №33

«В ЄДНОСТІ – НАША СИЛА» ЧИ КРАСА ЗНОВУ РЯТУЄ СВІТ...

Велика Британія та Мальта, Канада та Барбадос, Есватіні та ПАР, Індія та Пакистан, Нова Зеландія та Фіджі, що спільного у цих країнах та чому їх жителі з таким нетерпінням чекають другий понеділок березня?

Відповідь на ці питання шукали учні групи №33, а допомогали та підтримували їх групи №13, 29 та 45. Що ж відбулося у нашому навчальному закладі 18 лютого 2020 року? «В єдності – наша сила» – під таким гаслом пройшов цікавий захід у незвичайному форматі конкурсу краси, який організували викладачі іноземних мов Веретянова О.О. та Кирильчук М.Л. Вперше не тільки в історії нашого училища, але й в історії англомовних країн ми обирали Міс Співдружність Націй. Але все по порядку. Що таке Співдружність націй? Співдружність націй раніше відома як Британська Співдружність – асоціація незалежних держав, які раніше входили до Британської імперії. Члени Співдружності націй визнають британського монарха як символ вільного єднання. Співдружність націй не є політичним союзом, а є міжурядовою організацією. Членами цієї асоціації є 54 країни, населення яких складає 2,400,000,000 людей. Разом вони складають 30 % населення, тобто кожна третя людина є членом Співдружності націй й вільно володіє англійською мовою.

Співдружність націй діє на засадах спільних цінностей та цілей, проголоше-



них у Сінгапурській декларації та ряду інших декларацій, прийнятих на Саммітах Співдружності. 2012 року була прийнята Хартія Співдружності, в якій зазначені 16 основних принципів діяльності організації. Серед цих цінностей та цілей проголошені демократія, права людини, справедливе правління, верховенство закону, свобода особи, рівноправність, вільна торгівля, врахування багатосторонніх інтересів та мир у всьому світі. День співдружності святкується кожного року у другий понеділок березня. В це свято у Вестмінстерському абатстві в Лондоні проводиться багатоконфесійне служіння, в якому бере участь Єлизавета II в якості глави Співдружності. Крім того, в деяких країнах цей день є офіційним святом. Також прийнято в цей день проводити тематичні заходи та церемонії

підняття прапора Співдружності. Кожного року Співдружність обирає тему свята, якій присвячуються всі заходи, що проводяться у 54 країнах. Цього року тема дня співдружності - «Спільне майбутнє: Зв'язок, інновації, Трансформації». Уряди та жителі співдружності пов'язані між собою на багатьох рівнях і прагнуть зберегти та розвинути співпрацю на основах дружби, доброї волі та поваги один до одного. Вони намагаються знайти шляхи



вирішення глобальних проблем людства разом.

Представниці Африки, Європи, Океанії, Америки та Азії в особах учениць групи №33 та №29 не тільки змагалися за звання найрозумнішої, найчарівнішої, найкреативнішої та найкрасивішої, але й цікаво розповідали про історії своїх країн, цікаві факти, дотримуючись принципу рівноправності, толерантності та взаємоповаги одна до одної. Дівчата обговорювали глобальні проблеми та пропонували шляхи їх вирішення. Ведучі Підгаєцький Дмитро і Теке Мустафа та чарівні учасниці конкурсу Вязнікова Ольга, Дзись Юлія, Еліза Ельхалабі, Слободянюк Галина та Яна Хоца, експерти Ковальчук Анастасія, Пасека Сергій та Кислицин Віталій створили атмосферу справжнього міжнародного конкурсу краси, розмовляючи англійською та українською мовами. Окрема подяка – братам Лопушняку Назару та Лопушняку Олександрю за музичну підтримку конкурсу. Звання «Міс Співдружність Націй» отримала Міс Азія – Еліза Ельхалабі. Дякуємо вам, наші таланти, за чудовий настрій, за атмосферу дружби та єдності.

Wherever we are we are always TOGETHER! Де б ми не були, ми завжди РАЗОМ!

Веретянова О.О., викладач іноземної мови

СВЯТО МУЖНОСТІ І ЧЕСТІ

І пам'ятай, якій землі ти син
Країн багато, рідний край
– один!

Михайло Гуменецький

Українська армія! Українські січові стрільці, Галицька армія, Армія Української Народної Республіки, Українська повстанська армія, Збройні сили України – так величали українське військо, яке покликане захищати незалежність Батьківщини. Спираючись на багатовікову історію та славні традиції, Збройні си-

ли України обороняють Вітчизну, захищаючи її незалежність, територіальну цілісність та недоторканість.

Поезія, проза та пісня є значним відображенням патріотизму і героїзму. Саме пісня – мелодійна мова любові та гордості за свій край. Вона допомагає українському народу подолати перешкоди на шляху до мирного життя.

З метою виховання почуття національної гідності, любові до рідного краю, усвідомлення необхідності бути корисним своїй державі та віддати на-

лежну шану тим, хто став на захист демократичних цінностей і національних інтересів, у нашому навчальному закладі було проведено конкурс інсценованої військової пісні «Озброєні творчістю». У заході взяли участь учні груп № 35, 1, 4, 7, 8, 15, 22, 25, 29.

Директор училища Дмитрик Олександр Дмитрович наголосив на важливості проведення подібних заходів та активній участі в них. Адже це дає можливість не згаснути пам'яті про далекі дні і події у сучасного покоління та цінувати безмежний героїзм і

стійкість наших захисників.

Події, які відбуваються на Сході, стали сумною сторінкою для кожного регіону України. Викладач з дисципліни «Захист Вітчизни», керівник гуртка зі стрільби Фенев Олександр Анатолійович, оголосив хвилину мовчання, щоб вшанувати героїв, які віддали своє життя за гідне майбутнє держави.

Учні зуміли передати свою любов і шану до рідних героїв-захисників через патріотичну пісню та вдячне слово.

Біла Л.О.,
заступник директора з ВР



Одне з найпочесніших місць серед традиційних свят українського народу посідає свято Йордану – Водохреща. Воно прийшло разом із запровадженням християнства і знаменує хрещення Ісуса Христа на річці Йордані. Це родинне свято з кутею, колядками, ряженими і дівочими ворожіннями. На ранковій службі церква благовіщає про Господнє Водохрещення і Богоявлення Святої Трійці. Саме цього дня дві тисячі років тому Ісус Христос, маючи тридцять років від роду, був охрещений Іваном Хрестителем (Предтечею).

На Водохреща після церковної служби святити воду. Парубоцькі громади заздалегідь прорубували в річці ополонку у формі хреста, хрест із льоду поливали буряковим соком і прикрашали сосновими гілками. Біля ополонки збиралися люди, сюди приходив священник і після молитви тричі занурював срібний хрест у воду. Люди підходили до ополонки, набирали свяченої води. Тут же випивали декілька ковтків, щоб бути здоровішими, вмивалися, щоб змити всі зурочення, «щоб не боліла голова», промивали очі й вуха, «щоб не боліли», а вже

СВЯТО ВОДОХРЕЩА

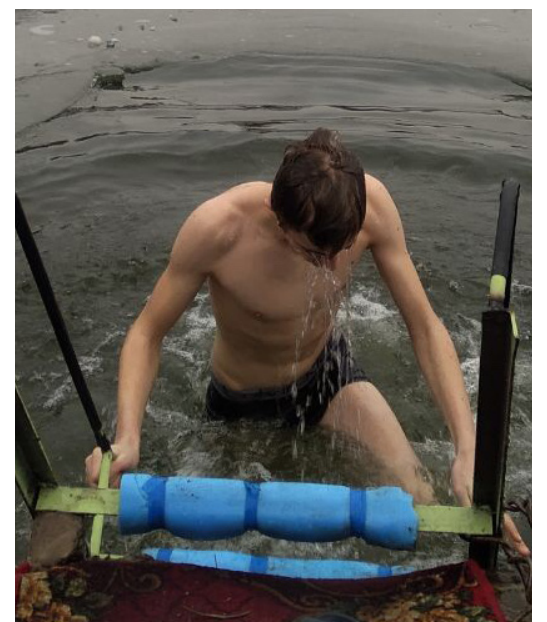
потім йшли додому.

Вода, набрана у будь-якому водоймищі – річці, озері, ставку, криниці, навіть вода, яка тече із кранів у міських квартирах у ніч на Водохреща (до 5 години ранку), буде свіжою протягом року (перевірено), вона не має неприємного запаху, не застоюється, чого ніколи не буде зі звичайною водою. Нею лікували різні хвороби у людей і тварин, окроплювали породіллю, очищали від зурочень, нею виганяли нечисту силу з осель та обійстя, тому в домі впродовж усього року тримали Йорданську воду, яка і рік, і два не псувалась, а завжди була свіжою і придатною до вжитку.

У цей день щедрують, причому щедрувати ходять жінки. Щедрівки дуже подібні до колядок. У них теж возвеличуються і вшановуються Ісус Христос, Матір Божа, святі. У них, як і в колядках, звучать побажання щастя, здоров'я, достатку.

До цього свята долучаються вчителі та учні нашого училища.

Давайте шанувати традиції наших



предків та передавати їх із покоління в покоління!

Мельник Андрій, учень групи №46

ВІНШУВАННЯ НА ЙОРДАН

Водохреща – одне з дванадцяти найбільших свят у християнстві, що святкується 18-19 січня.

Біля 2000 років тому Іоан Хреститель проводив обряд хрещення у водах річки Йордан шляхом занурення у воду. Ісус Христос, проходячи повз річку Йордан, вирішив і собі виконати Закон Божий.

Сьогодні по всій Україні святкують Водохреща і славне місто Вінниця не є виключенням. У місцях занурення в ополонку задіяні: рятувальники, медики, кухарі, волонтери та інші громадські організації. Але попри пересторогу лікарів віруючі та відчайдухи пірнають у холодну воду на Водохреща. У Вінниці навіть облаштовують місця для пірнання, а саме на Вишенському озері, на озері біля олієжиркомбінату та на річці Південний Буг біля храму Ксенії Петербурзької. Тут чергують рятувальники та лікарі. Для зігріву продають гарячі напої.

У 2020 р. я святкував Йордан у місті Жмеринка. На озері Любава було створене палаткове містечко з безкоштовним харчуванням та вітамінізованими напоями. З дерев'яних дощок були побудовані сходи з перилами для безпечного занурення, тобто були створені всі умови для бажаючих насолодитися енергетикою свята. Є повір'я, що достатньо навіть скупатись рано вранці у ванній чи під душем, в цей день вся вода освячена і цілюща.

На передодні хрещення Господнього святкується голодна кутя, також відома, як другий святвечір. Протягом дня варто тримати піст, вечеряти сідають зі сходом

першої зорі та споживають пісні страви. Після вечері ложки складаються до однієї миски, зверху накривають хлібиною, щоб хліб родився.

Другим важливим обрядом є хрещення води. Церемонія переважно відбувається просто неба, на берегах річок, струмків, озер. Вирубється ополонка у формі хреста з назвою Йордан, Поруч встановлюється дерев'яний хрест з ополонкою, який прикрашають барвінком та гілками сосни; раніше могли обливати хрест буряковим квасом для надання йому червоного кольору.

Найбільш відомою традицією є купання у освяченій воді, котра відновилася в Україні на початку ХХ-ХХІ ст. З давніх часів збереглася у народі віра у цілющість води під час великих, церковних свят. Християнство спочатку було проти шанування води, але через свою силу воно було освячене і збереглося до наших днів: досі над криницями, потоками та джерелами будуються каплички. Особливої популярності набрали хресні ходи до капличок з чудотворними іконами.

Також збереглися інші дохристиянські елементи обрядів переважно на західній Україні, такі, як вигнання бісів та нечистої сили пострілами з пістолів та рушниць, розпалюванням вогнищ та збереженням ролі води як засобу ритуального очищення. Вода на Водохреща освячується двічі: один раз звечора, інший – зранку і між цими двома подіями виконується богослужіння. Вода після освячення



називається «Велика агіасма». Вважається, що святою вона стає через освячення її Ісусом у відповідь на молитви, а не через занурення у неї хреста. І через те, що вода вважається святою, у цей день забороняється прати, щоб не осквернити її, та полоскати, щоб чорти не втягнули до себе.

Але не дивлячись на традиції та віру у цілющі властивості води, лікарі та здоровий глузд не рекомендують пірнати при хронічних та гострих захворюваннях, особливо респіраторних, також слід пам'ятати про можливість отримання запалення легенів внаслідок різкої зміни температури та не забувати про можливість гіпотермії через охолодження організму. Слід взяти для купання з собою теплий одяг та рушники для запобігання гіпотермії.

Після Водохреща розпочинався новий весільний сезон, який тривав до Велико-

го посту. Це був час веселощів і дозвілля. Молодь збиралася на вечорниці, сім'ї влаштовували складчини та ходили один до одного в гості, щоб наблизити весну.

Таким чином, природа раз на рік, «чистить» воду. Іноді вона залишається в очищеному стані впродовж 30 днів – думка вчених. І щонайцікавіше: церква від такої наукової думки не відмовляється. Вірування щодо води мають цілющу силу.

Як бачимо, «Йордан» або Водохреща – це суто християнський звичай, що прийшов до нас, на Україну, разом із християнством і посів одне з найповажніших місць серед традиційних свят нашого народу.

Тому ми повинні розуміти, що свято Водохреща – це свято наших предків, і якщо ми не будемо дотримуватися традицій та зберігати їх, то наша нація занепаде.

Фармагей В.,
майстер виробничого навчання

ЛЮБИТИ СПОРТ ЯК ЖИТТЯ

Ще пару десятиліть тому батьки скаржилися, що не можуть загнати дітей увечері додому з вулиці: активна дівчата розважалася там цілими днями, ганяючи у футбол, граючи у вибивного, квача, стрибаючи у резинки та бігаючи туди-сюди. Сьогодні ж діти все менше рухаються і все більше сидять: спочатку за партою у школі і на додаткових заняттях, а потім вдома перед телевізором.

Я вірю, що наші діти – це маленькі моторчики, у них, як і у попередніх поколіннях, вирує енергія. Але сучасний спосіб життя нав'язує їм пасивне дозвілля. Не маючи виходу, ця закоркована енергія стає руйнівною і часто доводить батьків та вчителів до «сказу». Спорт – це найкращий спосіб витратити цю надмірну енергію, не кажучи вже про надзвичайну користь для здоров'я.

Спорт має дивовижні властивості. Він об'єднує людей, знайомить їх між собою, спорт зміцнює здоров'я, характер і навіть розумові здібності людей, які ним займаються, розвиває в них такі навички, як швидкість, спритність, реакцію, координацію, витривалість, терпіння і силу. Спорт робить людей більш стійкими до негатив-



них факторів зовнішнього середовища. Він часто приносить людям масу позитивних емоцій, наприклад, у разі перемоги улюбленої команди, або досягненні людиною якогось результату у вибраному виді спорту.

А яку роль у вашому житті відіграє спорт? Є люди, які

вважають його нераціональною витратою часу, інші ж не бачать свого життя без спорту, і їх, на велике щастя, більше, ніж перших. До таких людей належать і наші педагогічні працівники. Звичайно, найзаразливішим, особистим прикладом наші колеги пропагують здоровий спосіб життя.

У період зимових канікул спортивне життя в училищі не зупинилося. У цей час на старт змагань «Різдвяний марафон» вийшли працівники нашого навчального закладу. Не зважаючи на велику завантаженість та щільний робочий графік, майстри та викладачі знайшли час зайти до спортивної зали і взяти участь у змаганнях з шашок, дартсу, більярду, бадмінтону та настільного тенісу.

А завершила канікулярний спортивний сезон зустріч з волейболу. У чесній, безкомпромісній, захоплюючій грі переможцями стали усі, хто завітав до спортзалу. Вони отримали масу позитивних емоцій, гарний настрій, заряд світлої енергії життя.

Люди люблять спорт, тому що вони люблять життя. Займайтеся спортом, і ваше життя зміниться на краще!

Петелько В.В., керівник фізичного виховання

ПЕРШУ СХОДИНКУ ПОДОЛАНО!

Поразка – це наука. Ніяка перемога так не вчить...

Ліна Костенко

Щорічно до нашого навчального закладу вливається велика кількість першокурсників. Серед них є багато юнаків і дівчат, які захоплюються спортом. Перед викладачами фізичного виховання і керівниками спортивних секцій стоїть нелегка задача – знайти ті «зірочки», які потім будуть гідно представляти ВМВПУ на змаганнях різних рівнів: від училищних до всеукраїнських. Усім відомо, що «спортом №1» в Україні є футбол. У ДПТНЗ «ВМВПУ» цьому виду спорту приділяється значна увага. Учні протягом всього навчального року беруть участь у численних змаганнях та турнірах. Уже на початку навчального року була проведена першість училища серед навчальних груп. Метою цього змагання було поповнення збірної навчального закладу гравцями. I місце серед юнаків першого курсу (на базі 9 кл.) посіли учні групи №7, II місце – група №1, III місце – група №35. На базі 11 кл. I місце посіли учні групи №33, II місце – група №44, III місце – група №8.

Гравці, які найкраще зарекомендували себе на цьому турнірі, поповнили збірні команди училища.

У 2019-2020 навчальному році наша команда юнаків взяла участь у зональних змаганнях з міні-футболу в рамках обласної Спартакіади ПТНЗ. Для того, щоб вийти до фіналу, необхідно було вибороти I-ше місце в зоні. Дуже приємно, що наші футзалісти впоралися з цим завданням на відмінно. У зональних змаганнях наша команда отримала перемогу у грі з Комаргородським ПАЛ з рахунком 5:0, Зозівським ПАЛ з рахунком 9:1, Вороновицьким ПТУ-14 з рахунком 7:0.

Склад команди:

Мустафа Теке, Підаєцький Дмитро, гр.№33, Скомаровський Максим, гр.№44, Петренко Михайло, гр.№46, Муляр Богдан, гр.№15, Семенюк Максим, Яременко Андрій, гр.№7.

Залишається подякувати хлопцям за видовищну гру та гідний результат, а також побажати їм яскравих перемог у майбутніх футбольних баталіях, удачі у фінальній стадії змагань!

Моргун Р.В., тренер команди

ЧАРІВНИЙ М'ЯЧ

Майже щодня, приходячи на роботу, я застаю декількох учнів під дверима спортивного залу. Зазвичай, це хлопці, іноді дівчата, які небайдужі до фізичної культури і які не проти покидати м'ячик у кошик або пограти у волейбол. Кожну перерву такі учні заходять до спортивної зали і просять дати їм м'яча.

Вчителі фізичної культури надають їм можливість трохи розім'ятись, покидати м'яч у кошик, схвалюючи їхню фізичну активність. Тож звідки до нас прийшов м'яч і яка його історія?

Слово «м'яч» походить від дієслова «мети» (м'яти) – щось зім'яте, зіжмакане. Для виготовлення м'яча використовували різні матеріали: скручували ганчір'я, плели з очерету, вирізали з дерева, шили зі шкір тварин. Перший м'яч був виготовлений ще в 17 столітті з ганчір'я, покритого шкірою. Тільки у середині 19 століття Чальзом Гудьером був розроблений перший м'яч із вулканізованої гуми. У 1862 році Річард Ліндон створив першу надувну гумову камеру для м'яча.

М'яч використовується у багатьох видах спорту. Його б'ють ногами, руками, битами та ракетками. М'яч є, як іграшка, у всіх без винятку дітей. Тож немає нічого дивного в тому, що учні нашого закладу небайдужі до м'яча і використовують свій вільний час для спортивних ігор із застосуванням м'яча.

Петелько О.К., викладач фізичної культури

УЛЮБЛЕНЕ ЗАНЯТТЯ ПОРУЧ ІЗ ВЛАСНИМИ ДОСЯГНЕННЯМИ...



«Перемога – це ще не все, все – це постійне бажання перемагати»

Вінс Ломбарді

Кожна людина впевнена в тому, що вона чогось варта, але не кожен може це довести. Відомо, що успіх у житті пов'язаний із тим, як людина проводить свій вільний час. Улю-

блене заняття або хобі – одне з тих занять, яке не лише приносить задоволення, а й розширює світогляд та таланти, сприяє самореалізації, розвиває вміння зосереджуватися, що є корисною психологічною зарядкою, навіть релаксом. Тож улюблена справа – це і відпочинок, і гімнастика для розуму, душі і навіть тіла.

У нашому сучасному розвиненому світі кожна людина може обрати хобі собі до смаку. Це й не дивно – стільки всього цікавого навкруги! Ваше захоплення може зробити ваше життя барвистим і незвичним! А результат змусить повірити в себе, у свої здібності.

Я хочу познайомити вас з улюбленим та захоплюючим хобі учня групи №10 Костікова Савелія. Це – міжнародні шашки 100. Є багато різновидів гри в шашки. Як розповів Савелій, саме гра у шашки 100 проходить на дошці розміром 10x10, тому їх називають ще стоклітковими. Загальні правила гри дуже схожі на правила російських шашок, однак є відмінності.

В Україні гра в шашки була

відома під назвою «варца би» (від чеськ. Vrhcaby), «дамки» (від фр. dames).

Я запитала у Савелія:

— Як у тебе виникло бажання грати в шашки?

Савелій:

— У сім років я почав займатися шахами, відвідуючи ДЮСШБ. Але з часом втратив цікавість до цієї гри. Спробував себе у великій кількості спортивних гуртків. Але задоволення не отримував. Коли мені виповнилось 14 років, у мене виникло бажання повернутися до гри в шахи, тим самим продовживши справу, яку я почав раніше. Повернувшись до спортивної школи №6, де я займався, мене запитали: «Чим хочеш займатися? Шашками чи шахами?», я відповів, що хочу грати у шашки, тому що зацікавився саме цією грою.

— Чому саме в стокліткові?

— Стокліткові шашки з огляду на більший розмір дошки і більшу кількість шашок, а також на специфічні правила, є більш цікавими, з більшою кількістю комбінацій. Наприклад, для того, щоб упіймати одну дамку супро-

тивника, гравцеві потрібно чотири свої дамки.

— Як ти прийшов до успіху?

— До успіху я йшов з великим бажанням перемагати. У мене була мета стати лідером. Спочатку я ставив собі маленькі планки. Дуже бажав покращити свої навички і зрозуміти, як можна вигравати. Я почав відвідувати усі заняття, не дозволяючи собі пропускати жодного. Намагався якнайкраще вникнути у тонкощі гри. З плином часу я почав грати усе краще та у наступних змаганнях у 2018 році я виборов 3 місце серед юнаків до 16 років з змаганнях з шашок-100. Відчувши, що я досяг результату, продовжив у тому самому руслі, і через деякий час виборов 1 місце на турнірі з шашок-100 серед гравців II-го розряду, який відбувся 30 січня 2020 року. Для мене це був триумф. Але я не збираюся зупинятися на досягнутому. Вперед і тільки вперед!

Ось такі досягнення має наш учень. Історія перемог наших співвітчизників багата. Хто знає, може і наш Савелій в майбутньому досягне вагомих результатів і

навіть стане чемпіоном України!

І ще хотіла б звернути увагу нашої молоді на те, що сьогодні, щоб влаштуватися на роботу, в резюме крім професійних навичок, потрібно вказувати свої захоплення. Адже хобі багато може розповісти про людину, про її якості (творчий підхід до справи, нестандартність мислення), схильність до ризику (якщо людина, наприклад, займається екстремальними видами спорту), про ставлення до життя (позитивне налаштування, активність), до оточуючих (що більше до душі – індивідуальна чи командна робота), до свого здоров'я (активність, спорт, йога).

Людина, що має захоплення, більш впевнена в собі, задоволена життям, спокійніше переживає життєві негаразди, бо в неї завжди є справа для самоствердження, самореалізації і здоровий спосіб зняти стрес.

Бажаю кожному знайти своє справжнє захоплення! Бажаю перемог і досягнень!

М.М. Лукашенко, майстер виробничого навчання

МІСЦЕ, ДЕ ВИ МОЖЕТЕ ПРАЦЮВАТИ



Учні групи № 45 разом із майстрами виробничого навчання Расуловою Т.М. та Гонтарем В.В. у лютому відвідали завод із виробництва холодильного обладнання «Грін Кул».

На підприємстві нас зустріли і провели цікаву екскурсію. Хлопці дізналися, що відкрила завод компанія «UBC Group», яка є одним з найбільших виробників промислового холодильного обладнання в Східній Європі.

Для його будівництва використовувалися найсучасніші технології, в тому числі й енергозберігаючі, тому компанія і має назву «Грін Кул» – зелений холод. На базі заводу встановлено також унікальну лабораторію, всередині якої можна створити будь-які кліматичні умови земної кулі.

Під час проведення екскурсії учні мали можливість спостерігати поетапний процес створення холодильних камер, також дізналися про майбутні плани виробництва і про кар'єрний ріст. Завод пишається своїми молодими працівниками, які обіймають керівні посади.

На зазначеному підприємстві працюють наші випускники 2020 року групи №11:

Походзій В'ячеслав, Паламарчук В'ячеслав, Келик Олександр, Максимішен Олександр, Сидоренко Антон,



Горобчук Андрій. Випускники 2019 року групи №4 Дорош Максим та Рисінський Артур та випускник групи №35 Солодухін Андрій. Ми пишаємося нашими учнями, які отримали в нашому навчальному закладі знання та з легкістю їх застосовують у своїй роботі на підприємстві.

Расулова Т.М.,
майстер виробничого навчання

МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ
ДАРУВАННЯ КНИЖОК

«Люди перестають мислити, коли перестають читати»

Д.Дідро

У День св. Валентина в багатьох країнах світу відзначають ще й Міжнародний день дарування книжок. Основна мета цього свята полягає в тому, щоб надихнути людей подарувати дітям якомога більше книжок.

Однак, це не заважає всім, чие життя або діяльність пов'язані з книжками та просуванням читання (бібліотекам, письменникам, видавцям, книжковим магазинам, громадським організаціям та ін.), долучитися до святкування Міжнародного дня дарування книжок.

У цей день, зазвичай, прийнято дарувати книжки один одному та членам родини, залишати книжки в людних місцях, надавати знижки в книгарнях, організовувати волонтерські кампанії зі збирання книжок, жертвувати твори друку бібліотекам і благодійним організаціям, що займаються розвитком грамотності. У нашому навчальному закладі традиція дарування книжок підтримується акцією «Подаруй бібліотеці книжку», в якій беруть участь всі групи, поповнюючи бібліотеку училища новими книжками.

І хоча книжки нині читати не «модно», бо їх замінюють різними гаджетами, планшетами, телефонами, які так круто виглядають в очах однолітків, дехто все ж таки любить взяти до рук саме книжку, відчути її особливий, ні з чим незрівнянний аромат. І чим більше книжок прочитано, тим більше виникає роздумів, асоціацій з приводу тієї чи іншої прочитаної книжки. тим більше

розширюється світогляд, збагачується словниковий запас.

Разом з учнями я розпочала роботу над проектом «Чи потрібні книги в вік новітніх технологій?». Хоча варто зазначити, що спочатку учні не зовсім охоче долучалися до цієї роботи. Але запропоновані напрямки досліджень, а саме «Книга в моєму домі», «Історія створення книги», «Найдивовижніші книжки світу», «Книжки, які повинна прочитати кожна дівчина», «Найвідоміші бібліотеки світу» тощо зацікавили учнів групи №1, 4, 12, 29.

Вибрана тема покликана розкрити значення книги в житті людини, ознайомити з процесом її виготовлення, дізнатись про будову книги, навчити швидко орієнтуватись в бібліотеці, розширити світогляд учнів, виховати бережливе ставлення до книги, бажання більше читати, стати активними читачами, постійними відвідувачами бібліотеки. І все це для того, щоб учні, читаючи гарну книгу, збагатили свій розум, розширили кругозір, краще зрозуміли оточуючу дійсність і себе в ній, виховували в собі кращі людські якості.

Мені, як учителю-словеснику, хотілося б, щоб якомога більше учнів долучилися до процесу пізнання світу і самовдосконалення саме через книгу. Я думаю, що зі мною погодився б один із класиків світової літератури, який сказав: «Я хотів, щоб на кожній сторінці книжки були коштовні камінчики – слова, фрази, які б спонукали б замислитись над важливими речами» (М. Зузак)

Помаз Н. В., викладач зарубіжної літератури

ЖІНКА В НАУЦІ:
НЕПРОХАНА ГОСТЯ?

Щорічно 11 лютого, починаючи з 2016 року, за рішенням ООН відзначається Міжнародний день жінок і дівчат у науці (International Day of Women and Girls on Science). Свято засновано для того, щоб досягти повного і рівного доступу жінок і дівчат до науки, а також забезпечити гендерну рівність, розширити права і можливості жінок і дівчат.

У будь-який період історії неважко відшукати передових і талановитих жінок-вчених, які рухали науку нарівні з чоловіками. Ці історії жінок, які у різні епохи ламали усі стереотипи мислення щодо вельми скромної ролі жінки в суспільстві, які своїм прикладом сьогодні надихають і захоплюють нас.

Україна посіла 12 сходинку з країн Європи у рейтингу «Жінки у науці» ЮНЕСКО з кількісним показником у 46%. Про це повідомляється у відповідному звіті Організації Нації з питань освіти, науки і культури. Українки гучно зарекомендували себе в молекулярній біофізиці, психології, наноматеріалознавстві та комп'ютерній інженерії у тому числі і за кордоном.

Учні випускної групи 20 діляться своїми думками щодо актуальної теми сьогодні.

Як і в інших сферах життя, від жінки в науці вимагається набагато більший професіоналізм, ніж від чоловіка для тієї самої посади. Часто жінок просто не призначають на керівні посади через певні суспільні стереотипи, наприклад, «емоційність». Бувають випадки, коли жінкам відкрито кажуть: «Ну, ти можеш претендувати на підвищення, бо ти цього заслуговуєш, але все одно його не отримаєш». Козеренко Володимир, учень групи №20.

«Наука – важка і серйозна сфера, яка потребує високих розумових здібностей, сконцентрованості та відданості своїй справі. Більша відповідальність за добробут у сім'ї лежить все ж на жінці. Якщо вона присвятить себе науці, то просто не матиме часу та сил для дітей та чоловіка. Моє бачення – жінка має реалізовувати себе насамперед у сім'ї, а вже потім, якщо вона має бажання і це не принесе шкоди родині, реалізувати якісь професійні здібності», – вважає Варченко Андрій, учень гр.№20.

Якщо досі на жінок-науковців сміють іноді дивитися скося, то лишень уявіть собі, як було у минулому! У стародавньому світі серед жінок були одиниці, які

займалися наукою. Вважалося, що це виключно справа чоловіків. Попри поширення фемінізму, боротьби за права жінок, все ж рівності між статями поки немає... І йдеться не лише про мусульманський світ, у цивілізованих країнах в науковому світі жінки радше рідкість, аніж норма. Попри це, досягнення жінок не менш важливі за досягнення їхніх колег чоловічої статі. Зауважимо, жінки-дослідниці з'явилися не в останнє століття, коли їхні права нарешті почали зрівнювати з правами чоловіків. У кожній епосі були видатні жінки-науковці.

Годзіра Анастасія, учениця групи №20.

Хоча серед вчених досі більше чоловіків, внесок жінок неocenенний! Мабуть, найвідоміша жінка-науковець – це Марія Склодовська-Кюрі. Видатна вчена, засновниця науки про радіоактивність, двічі лауреат Нобелівської премії!

Усі ми знаємо, що таке ДНК Однак мало хто знає, що фактично відкрила ДНК англійська вчена Розалінд Франклін. Зауважимо, довгий час вона залишалася в тіні, усі заслуги приписувати її колегам: Френсісу Кріку та Джеймсу Ватсону.

Геді Ламар – неймовірна красуня і актриса довела: краса розуму зовсім не завада. Геді називали найкрасивішою жінкою Європи, і разом з тим її математичні здібності вражали! І винахід виявився необхідним для бездротового зв'язку від комп'ютерної ери і до сьогодні! У наші дні її винахід використовується у мобільних телефонах, Wi-Fi, GPS. Також вона запатентувала винахід, за допомогою якого можна керувати торпедами на відстані. До слова, батько винахідниці родом зі Львова.

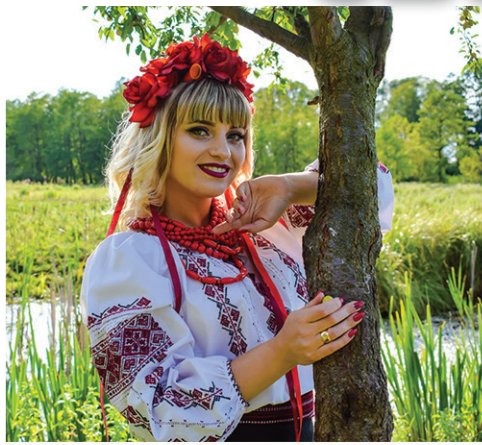
Хочу згадати, що й серед українок чимало науковців. Наприклад, сучасний математичний світ сколихнула українка Марина В'язовська, їй вдалося розв'язати надскладну математичну задачу, над якою вчені билися багато років. При чому вона знайшла дуже просте рішення. За свою роботу Марина отримала міжнародну премію Салема.

Буряк Аліна, учениця групи №20

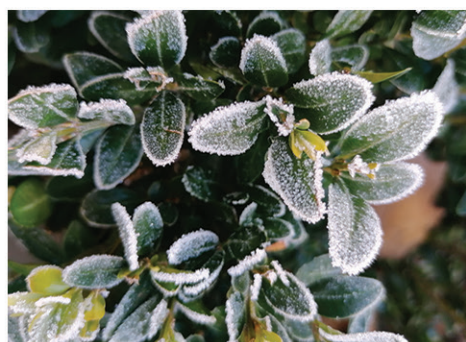
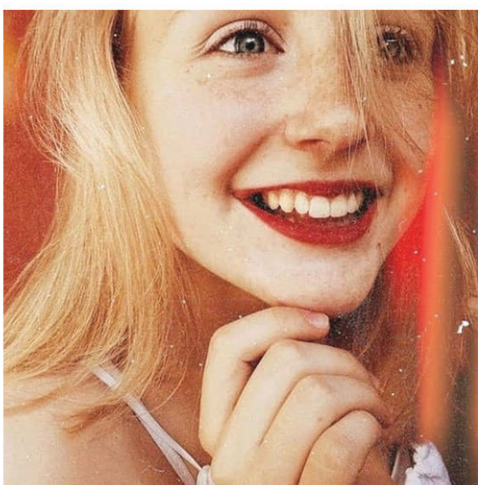
Історія кожної жінки сьогодні є прикладом для всіх жінок майбутнього, тож хочемо висловити щире повагу і вдячність усім жінкам-науковцям за активну життєву позицію та вагомий внесок у розвиток науки. Бажаємо нових творчих звершень, натхнення, любові, добробуту та жіночого щастя!

Кирильчук М.Л.,
викладач іноземних мов

СВІТ ЧЕРЕЗ ОБ'ЄКТИВ



Роботи переможців конкурсу фоторобіт



Свідоцтво
про
реєстрацію
Серія ВЦ
№696-54-Р

Назва видання:
«Молодіжний вісник»
Видавець та
засновник: ДПТНЗ
«ВМВПУ»
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Ціна: договірна

Головний редактор: Тютюнник М.М.
Літературний редактор: Ластівка І.В.,
Мазуренко С.П., Нагірна Т.В.
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
Березюк Л.В., Гнатюк О.М., Расулова Т.М.
та члени учнівського самоврядування.
Фотокореспонденти:
Старкова К. В., Жила Т.
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5, Т: (0432) 27-45-64

Статті публікуються у порядку обговорення.
Автори надрукованих матеріалів
відповідають за добір і точність наведених
фактів і даних, інших відомостей.
Редакція залишає за собою право редагу-
вати та скорочувати текст.
Рукописи не рецензуються і не поверта-
ються.
Думки авторів публікацій не завжди
збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні
ТОВ «Прес Корпорейшн
Лімітед», м. Вінниця,
вул. Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Замов. №19 75 06
Тираж: 1000 шт